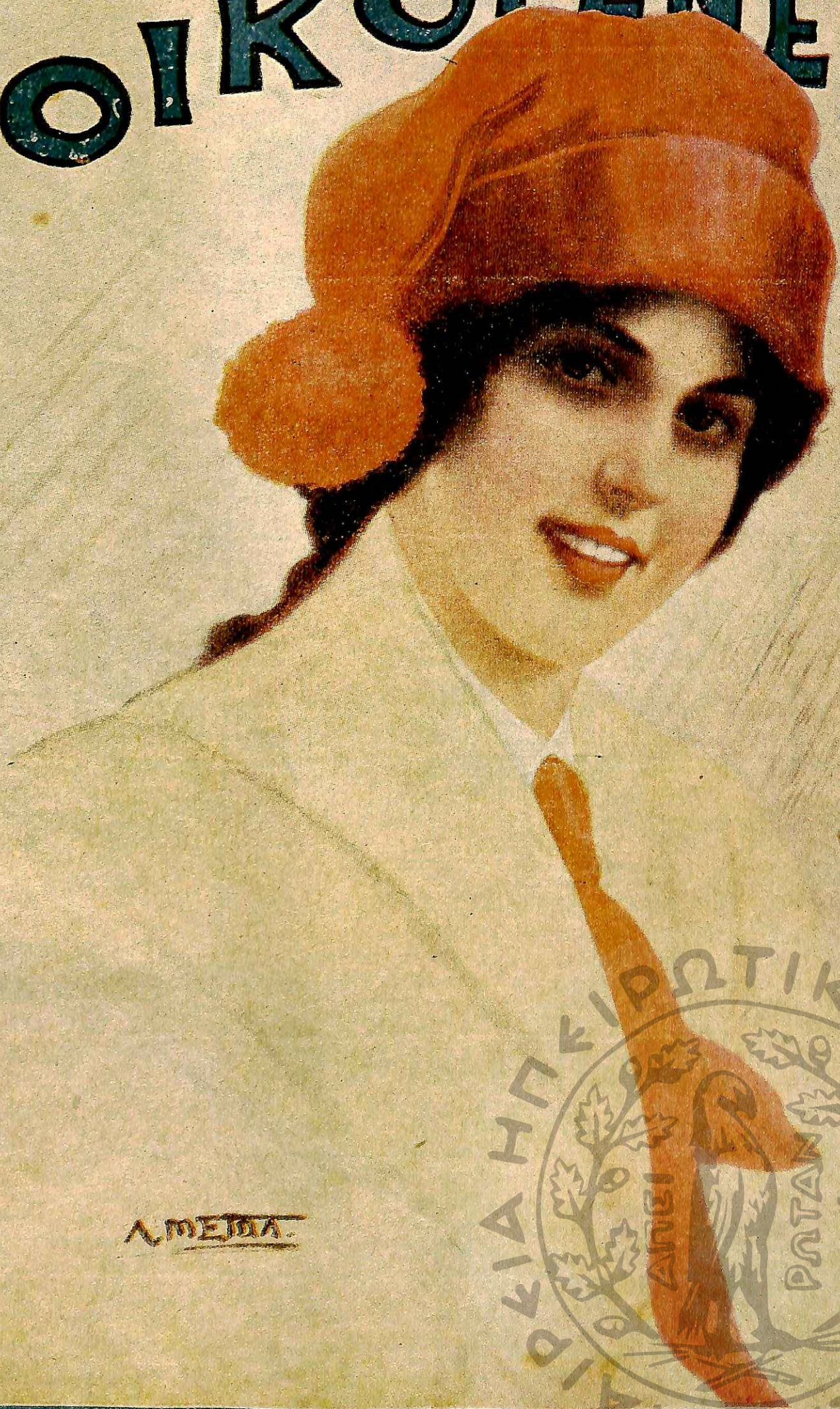

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Λ. ΜΕΙΔΑ.

BLACK FLAG

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

ΚΟΝΙΣ ΥΓΡΟΝ

ΦΛΑΓΚ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΝ ΔΙΑΔΟΣΙΝ

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΟΥΤΙΝΟΣ ΤΑ 40 ΕΤΗ ΥΠΑΡΧΕΩΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΣΙ ΤΡΑΝΗΝ ΕΓΓΥΗΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΧΗΣ.

ΦΟΝΕΥΕΙ ΠΑΝ ΕΝΤΟΜΟΝ

ΔΙ' ΑΠΛΗΣ ΕΙΣΠΝΟΗΣ ΤΩΝ ΨΕΚΑΣΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΙ ΠΟΡΙΩΝ

ΥΓΡΟΥ Η ΚΟΝΕΩΣ

Μυρωδιά Κίτρινου και Δοσχευής Αποουσία δηλητηριωδών ή άδρανών συστατικών.

Ζητείτε τα Κοκκία Δοχεία με την Μαύρην Σημείαν άνω παλουνται παντού εις ποικίλιαν μεγεθών και τιμής.

THE BLACK FLAG CO OF BALTIMORE

Γεν. Άντ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ ΦΩΚΑΣ & ΣΙΑ

Ηλείου 45 - Τηλ. 11-71

«HX» Σταδίου 8

«ΒΟΥΤΡΥΣ»

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικών και Άποθεματικών Δραχ. 57.500.000

Κεντρικόν Γρατσίον δδ. Αθηνάς 53

Οίνοι χύμα : λευκοί, ερυθροί, γλυκοί, μολχατοί.

Οίνοι εις φιάλας : Έπιτραπέζιοι, εκπόδοιοι, ορεκτικοί, τονωτικοί.

Βερμυούτ εκ παλαιού Μοσχάτου οίνου. Μαυροδάφνη άπαράμιλλος.

Παλαιόν άπόσταγμα Οίνου «ΒΟΥΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ.

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τα κέντρα καταναλώσεως.

Κυρία,

Θέλετε ν' άποκτήσετε ένα καινούργιο και μονόρνο φόρεμα. Βάψατε μόνον τὸ παλιὸ σας με Γερμανικὴν βαφὴν ὀφασμάτων

ΑΡΤΙ

καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε φόρεμα παλιὸ καὶ βαμμένον. Πωλοῦνται στὰ Ἐμπορικά καὶ Φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος :

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Ἀθῆναι Ἀλέα 21α

ΚΑΖΙΝΟ ΣΠΕΤΣΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΡΙΧΑΡΟΥ

ΡΟΥΛΕΤΤΑ - ΜΠΑΚΑΡΑΣ

ΤΡΑΝΤ - Ε - ΚΑΡΑΝΤ

ΣΕΜΕΝ ΝΤΕ ΦΕΡ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἡ γνωστὴ θαλαμηγός «Ἑλλήν Δασκαλάκη» ἀναχωρεῖ ἑκαστὸν Σάββατον 4 μ. μ. καὶ ἐκαστὴν Κυριακὴν 8.30 π. μ.

HARLEY - DAVIDSON

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ΑΝΕΓΓΩΡΙΣΜΕΝΗ ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΑ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

I. ΒΟΡΡΕΣ & ΣΙΑ - ΒΟΥΛΗΣ 4 ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

„LE PETIT PARISIEN”

I. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει με παριζιάνικο γούστο καὶ ἐκανοποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιοτρόπον πελάτην

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ

Ἱατρός Μαιευτήρ-Γυναικολόγος

Ἐπιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου.

Ἑπισκέψεις : 4-6 Ὁδὸς Τζωρτζή 12 Πλατεία Κάνιγγος

Δ' Α. Γ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Νοσήματα δέρματος, τριχωτοῦ κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ

Σολωμοῦ 52α 3-6 μ. μ.

ΚΥΡΙΑΙ

Ἐξαιλεῖται τὰ σημεῖα τῆς κοπώσεως καὶ τῶν φροντίδων τὰ ὅποια γινώσκουν τὸ πρόσωπόν σας Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ καὶ ἀπομακρύνει τὴν ἐμφάνειν τῶν ρυτίδων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ-ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Ὁδὸς Ζίνα 9-Ἀθῆναι

Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΚΥΝΗΓΟΙ

Κτυπᾷτε ἕνα θῆρα μὲ τὸ σπῆλον ἢ σὰς ἐσφεύγει ἢ πίπτει χύμα μέτρα μακρὰ, ἐνὼ μὲ τὰ φυσίγγια

ΜΠΑΚΜΑΝ

μένει στὸν τόπο κόκκαλο.

Αὐτὸ ἀπεδείχθη στὰ καρτέρια τῶν τρυγονίων ὅπου ἔγιναν καὶ στοιχήματα.

Διὰ νὰ πευθῇτε μέχρι πόσω βημάτων κτυποῦν καὶ ποῖαν συγκέντρωσιν ἔχουν, ἐρωτήσατε ἑλὺς τὴν ἐρασιτέχνος κυνηγού, τοῦς ἐπαγγελματίας κυνηγούς καὶ τοῦς Ὀλυμπιονίκας.

Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΙΓΓΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀθῆναι Ἀριστείδου 6 (Στὰ Εὐταξία)

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ὁ καλλίτερος ἐπιτραπέσιος ΟΙΝΟΣ ἀπὸ Σαφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ

ΛΕΥΚΟΣ

ΣΙΣ ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ

2 1/2 καὶ 5 ὀκάδων

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 ὀκάς καὶ 100 δραμῶν.

Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ἄνω τῶν 3 δαμιτζανῶν

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ΑΘΗΝΗ : ΣΤΟΣ ΠΕΣΜΑΤΟΓΛΟΥ 6

Τηλέφ. 14-34

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-00

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίας ἔτιμολογῇ τῆς ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Λέγεται καθ' ἑκάστην Ὁδὸς Κεφαλῆς 30

Ἵδρα 8-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ.

Ἀριθ. τηλεφ. 7-62 Παλαιόν

Μὲ τὴν ὑπερβολικὴν ζέσιν μετχειρίζεσθε τὴν ἀγνήν, ἀβλαβὴ καὶ παλίνγνωστον

ΚΩΔΩΝΙΑΝ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Μ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Πλκτ. Παλαιῶν Δημοπρατηρίων 104

Διὰ τοὺς κοινὰς διαρκῆς παρακαταθήκη τῶν ἡγγυημένων ξυραφίων Νο 1173.

Οἰωνοζένη

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 180

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1

ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.

ΤΥΠΟΓΡ. : Γερμανοῦ Π. Πατρῶ 5.

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΙΟΥΛΙΟΥ 1928

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΘΙΟ ΚΑΙ ΑΥΟΤΟ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μία τραγωδία, ἡ ὅποια ἀνθυμίζει ἀορίστως τὴν «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους, διεδραματίσθη κατ' αὐτὰς εἰς μίαν ἐκλεκτὴν Ἀθηναϊκὴν οἰκογένειαν. Πρόκειται περὶ τῆς αὐτοκτονίας τῆς συζύγου τοῦ γνωστοῦ βιομηχάνου καὶ πολιτευτοῦ κ. Κανελλοπούλου, ἡ ὅποια ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν της, ἐπειδὴ οἱ ἱατροὶ ἔχον ἀελοπίσει τὸν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος πάσχοντα σύζυγόν της. Τὸ γεγονός μετ' ὅλην τὴν τραγικὴν του συνέχειαν, ἀνεγράφη λεπτομερῶς εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἐπρόκλισε καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν διὰ τὴν ὑπερβολὴν στοργὴν ποὺ συνῆψε μεταξὺ τῶν τῶ μέλη τῆς ἀτυχοῦς οἰκογενείας. Ὅποιονδήποτε σέβλιον θὰ ἦτο ἀστέρον διὰ μίαν τοιαύτην τραγωδίαν, ἔμπρος εἰς τὴν ὅποian ἀσυναίσθητος ὅλοι ἀποκαλύπτονται.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἡ Ἀνώνυμος Ἑταιρεία «Πρακτορεῖον Σένων Ἐφημερίδων καὶ Περιοδικῶν» ἡ ὅποια περὶ διέτις περὶ ἐργάζεται ἐπιτυχῶς ὑπὸ τὴν καλὴν διεύθυνσιν τοῦ ῥέκτου κ. Βασιλάδου, ἐπεκτείνουσα ἤδη τὰς ἐργασίας της καὶ συμπληροῦσα μίαν μεγάλην ἑλληνικὴν ἵδρυσιν κατ' αὐτὰς καὶ εἰδικὸν τμήμα τὸ ὅποion ἔχει ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν διάδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου εἰς τὰς ἐπαρχίας, κατὰ τὸ εἰς τὰ μεγαλειεργὰ Εὐρωπαϊκὰ Κράτη ἐξαγοσζόμενον σύστημα. Τὴν ἐν λόγω Ἑταιρίαν εἰς τὴν προσάδειά της ταύτην ὑποστηρίζουν καὶ οἱ οἱ ἐν Ἀθῆναις ἐκδοτικοὶ οἱκοί, συμβληθέντες μετ' αὐτῆς. Ἐλπίζομεν δὲ καὶ οἱ κατὰ τόπους ἀντιπρόσωποι της θὰ τὴν ἐνισχύσουν ἐκθύμως εἰς τὴν εὐγενὴ τῆς αὐτῆς προσπάθειαν, ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου, τὸ ὅποion, δυστυχῶς, ἐκ νεκροφθορῆς καὶ ἀποσπάσματος ἡ ἐνὸς τυχαίου δολοφόνου, ὅπως συμβαίνει μετ' ἀνεξαιρέτως τοὺς Προέδρους τοῦ Μετρίου. Ἀλλὰ φταῖνε καὶ αὐτοί. Τὶ τὸ θέλον τὸ προεδρεύειν, ἀφ' ὅπου ἔχουν πολὺ καλὰ τὶ τοὺς περιμένει σὲ τέλος ; Καὶ ὅμως, παρ' ὅλα, οἱ Μετριοί, οἱ Μετριοί, οἱ Μετριοί...

ΕΝ' ΑΣΧΗΜΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

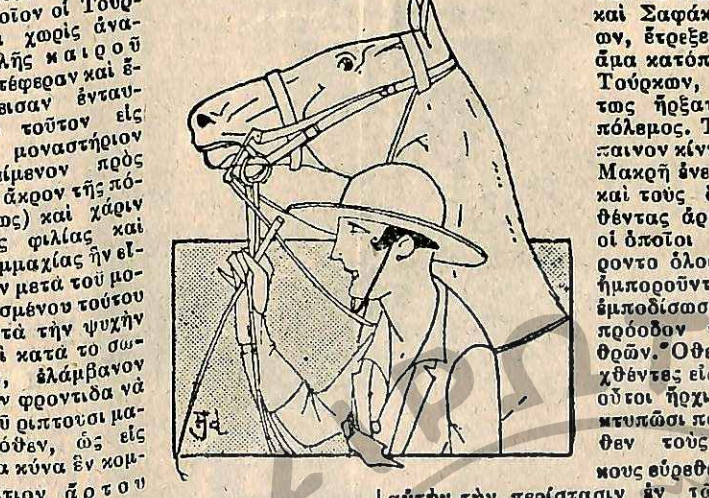
Ἀσφαλὲς δὲν ὑπάρχει χειρότερο ἐπάγγελμα στὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Μετριοκρατικῆς Δημοκρατίας. Κάνει ἀπὸ τοὺς ἀαριστημύτους προέδρους τοῦ μακρονότου ἐκείνου κράτους, πρὸς τὸ ὅποion παραμοιάσθη κάποτε ἡ Ἑλλάς, δὲν ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Καὶ εἰς τοὺς παλαιούς χρόνους ἦτο βεβαία ἐκτάκτος τεμνη...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

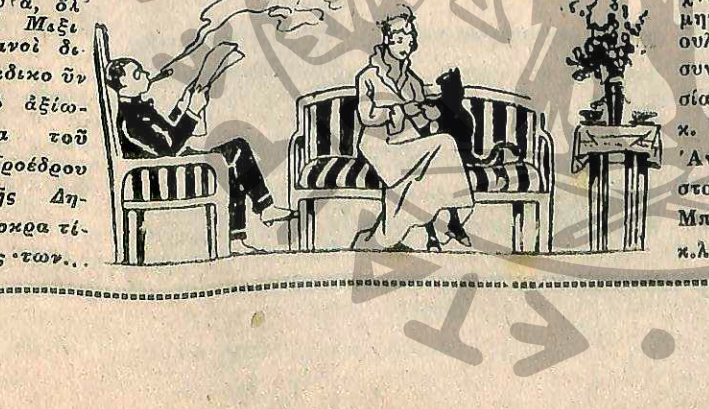
«Δημοσιεύουμε καὶ σήμερον μὴ σελίδα ἀπὸ τὴν πρώτην ἑλληνικὴν ἐφημερίδα τὸν «Φίλον τοῦ Νόμου» ποὺ ἐξεδίδετο στὴν Ὑδρα τὸ 1824-28. Τὸ κατωτέρω εἶνε ἀναπόκρισις ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Μεσολόγγιον, 16 Ἰουλίου 1825

Μανθάνομεν βεβαιωτικῶς ὅτι ἐκτός της πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου Ἀρσῆς βλάπτουσα αἰσθαντικῶς τοὺς βαρβαρὸς καὶ οἱ (τὸ παραδοξότατον) ἡ νόσος αὕτη ἤρξατο πρῶτον καὶ πρῶτον ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐλληνοκαταράτου Βαργακίου, θεορίσασα ἄμεσως τρεῖς ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν ἐγγεῖα ὁμοφρόνων του, διὰ τὸ ὅποion οἱ Τούρκοι χωρὶς ἀναβολῆς καὶ ἔμεττερον καὶ ἔκλεισαν ἐνταῦθα τοῦτον εἰς ἐν μοναστήριον (κεῖμενον πρὸς τὸ ἄκρον τῆς πόλεως) καὶ χάριν της φιλίας καὶ συμμαχίας ἤνεχον μετὰ τοῦ μολυσμένου τούτου κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα, ἐλάμβανον τὴν φροντίδα νὰ τοῦ ριπτοῦσι μακρόθεν, ὡς εἰς ἕνα κόνα ἐν κομμάτιον ἄρτου καθήμεραν.

αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἑλλήνων ὄντων ὅλων ἔως 1500, καὶ μετὰ μίαν αἱματώδη μάχην ἡ νύχκασαν τὸν βαρβαρὸν νὰ ζήτησιν τὴν σπηλιάν του εἰς τὴν φυγὴν. Διὰ νὰ μπόρῃ ὅμως νὰ διασώσῃ τοὺς ἡμετέρους καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον τῆς αὐτῆς φυγῆς ἔχασε πλήθος σπαιτωτῶν. Οἱ ἡμέτεροι τὸν κατεδίωξαν ἔως 4 ὥρας μακρὰν τοῦ χωρίου τῆς Γροβιάς καὶ μετὰ τῆς Νευροπόλεως.

ΠΑΛΑΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΣ ΣΤΡΩΘΗΕ ΟΛΙΑΒΟΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΑΚΤΑΚΑΥΣΜΟ

Ὅλοι ἔχομεν πὸς ὅταν ἔγινεν ὁ κατακλυσμὸς πνίγησαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἐκτός τοῦ Νώε καὶ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὅλα τὰ ζῶα, ἐκτός ἐκείνων ποὺ ἔσωσαν ἀπὸ ἑνα ξευγάρι - ὁ Νῶε στὴν Κιβωτὸν του.

Ἀλλὰ τότε θὰ ἐρωτήσετε, ἀφ' ὅπου οἱ ἦσαν ἀπάνω στὴ γῆ πνίγηκε, πῶς σώθηκε ὁ Διάβολος ;

Νὰ λοιπὸν εἰ λέει σχετικῶς μὴ Κερκυραϊκῆς παραδόσεως :

Ὅταν πρωτόγονος ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἡ γεροκλήμια, ὁ Νῶε εἶχε φθάσει ἐνὰ μικρὸ γαβρὸν, ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν ὅς τὴν ἔφη, γὰ νὰ περνήσῃ τὰ ζῶα μέσα. Ἐτοὶ τὰ ζῶα περνοῦσαν εὐκόλα. Μόνον ὁ γάιδαρος δὲν ἤθελε νὰ μῇ γιὰτι φοβόταν. Ὁ Νῶε τὸν ἐφώναζε, τὸν ἐσπρωχνε, τὸν τραβοῦσε ἀπὸ τὸ καπίστρι, ἀπὸ τὴν οὐρὰ, τὸν ἔδερνε, ἀλλὰ τίποτε αὐτός. Ἐρενε ἀκίνητος, καρφωμένος στὴ θέσιν τοῦ πασπατικού.

Τέλος ὁ Νῶε ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του καὶ τοῦ εἶπε με θυμὸν :

— Ἐμπα τέλος μέσα, Διάβολε !

Κι' ἄρμεός ὁ γάιδαρος μῆκε μέσα στὴν Κιβωτὸν...

Ἐγινε κατόπιν ὁ κατακλυσμὸς, σκεπάστηκε ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὰ νερά, ἡ Κιβωτὸς ἀρμένισε ἀπάνω στήν ἐν γινόμενη οἰκουμένη, καὶ ὅταν τὰ νερά ἄρχισαν νὰ ἀποσύρονται, ὁ Νῶε ἔβγαλε πρῶτα ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν τὰ ἔρπετα καὶ τὰ πουλιά.

Καθὼς τὰ ἔβγαζεν ὅμως ἕνα φρειδὶ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ, καθὼς καὶ ἕνας ποντικός.

— Ἀδειασέ μου τὴν γωνιά, λοιπόν... Τὶ κάθεται : εἰπεν ὁ Νῶε στὸ φρειδί.

— Δὲν φεύγω, ἀπάντησε τὸ φρειδί, γιὰτὶ ἂν φύγω θὰ βουλιάξῃ ἡ Κιβωτὸς.

— Γιατὶ θὰ βουλιάξῃ ;

— Γιατὶ ἕνα ποντικὸν ἀνοίξε ἐδῶ στὸ ἄμπαρ μὰ τρυπὰ καὶ τὴν τρυπὰ αὐτὴ τὴν βουλώσῃ μετὰ τὴν οὐρὰ μου. Τότε ὁ Νῶε γύρισε στὸν ποντικὸν καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ τρυπήσες τὸ ἄμπαρ ;

— Δὲν φταίω ἐγὼ, λέει ὁ ποντικός, φταίει ἐκεῖνος ποὺ στέκεται ἐκεῖ.

Κυττάει ἀπὸ δῶ, κυττάει ἀπὸ καὶ ὁ Νῶε, γὰ νὰ εἰδῇ ποῖον ἔδειχνε ὁ ποντικός καὶ βλέπει ἑαφνικὰ καὶ ἀνεπάντητα τὸν Διάβολο !

— Δὲν ποῦ λέει, τρυκακάριστε, τοῦ λέει ὁ Νῶε, ποῖος σὺ εἶπες νὰ μῆς ἐδῶ μέσα ;

— Ἡ ἀφεντιά σου, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Διάβολος.

— Ἡ ἀφεντιά μου !

— Μάλιστα ἡ ἀφεντιά σου. Ἐχάσες πὸς ὅταν ὁ γάιδαρος δὲν ἤθελε νὰ μῇ στὴ Κιβωτὸν, τοῦ εἶπες : «Ἐμπα μέσα, Διάβολε !» Τὸ λοιπὸν μὰ καὶ τὸ διάταξ ἡ ἀφεντιά σου μῆκε...

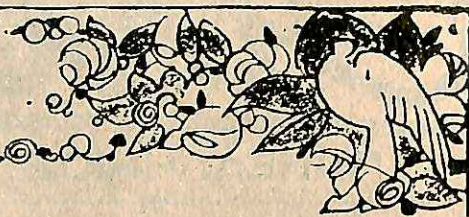
Ἐτοὶ σώθηκε ὁ Διάβολος ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν. Κι' ἔμεινε στὸν κόσμον γὰ νὰ μᾶς βάρῃ σὲ πειρασμό...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ ΝΟΑΡ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ευτυχώς και το ζήτημα της ταφής του Βασίλη κανονίστηκε. Η Λόρα, ενώ τοίμαζε το άρμα της μόνη της, είδε να περνάει στο δρόμο ένας χωρικός. Τον έφωναξε και τον παρακάλεσε ν' αναλάβει την ταφή, βάζοντας του συγχρόνως στο χέρι ένα χρυσό νόμισμα. Του δικαιολογήθηκε ότι ο Βασίλης έπεσε από την στέγη πουχε ανέβη νάφταίσι τα κεραμίδια και σκοτώθηκε. Μα ο χωρικός δεν ενδιαφερόταν και τόσο να μάθει τη συνήρη. Πήρε μιά άξινα, πέρασε στο νεκροταφείο κι άνοιξε μέσα σε μισή ώρα ένα άρματι εύρυχωρο λάκο. Φορτώθηκε κατόπιν το πτώμα του κτηνανθρώπου, τσέριξε μέσα μ' αδιαφορία κι άρχισε να το σκεπάζει με χόμα.

Η Λόρα παρακολούθησε δλη αυτή τη θλιβερή εργασία, χωρίς να μιλήσει, με σφιγμένη την καρδιά...

Πόσα τραγικά κι άλλοκοτα γεγονότα δεν της είχαν συμβεί μέσα σε δύο νύχτες!...

Μα τώρα όλα τελείωσαν. Το άρματι της ήταν έτοιμο. Και χωρίς να χάσει καιρό, όταν ο χωρικός τέλειωσε τη δουλειά του τοίωσε ένα ποτόν χρημάτων ακόμη, πήδησε στ' άρματι της, χτύπησε το καρουτσάκι της στανάρα καίτ' άλλα αόριστα να τρέχουν καλπάζοντας...

Γιά τελευταία φορά γύρισε κ' έριξε μιά ματιά στο καταραμένο πανδοχείο, το όποιο άφηνε πίσω της έρημο και θλιβερό!...

Θά ξαναγύριζε ποτέ σ' αυτό; Και υπό ποιες περιστάσεις άραγε; Αυτά όλα θά τ' ά κανόνιζε το μέλλον. Πήγαινε στο Παρίσι να παλαίσση σκληρά κι αμαρτηρά γιά τ' εκατομμύρια μιας κληρονομίας.

Θά νικούσε σταν άγώνα της αυτό;... Έμεινε μιά στιγμή άφωνη, άνω τ' άλογα της πετούσαν θαρρείς, κ' έξαφνα φώναξε με πείσμα, με βεβαιότητα:

— Ναι, θά νικήσω! Κι' άν είνε άνάγκη θυσιών καί κόμα θυσίες, θυσίες αίματος, άγριες, φοικαλές!...

ΜΕΙΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Η Βασίλισσα τών Τσιγγάνων

Μερικοί μήνες πέρασαν... Βρισκόμαστε τώρα στις έρημικες καί βραχώδεις άκτές που υπήρχαν την εποχή της αυτοκρατορίας, κοντά στο δάσος του Φοντενερπλά.

Έχει νυχτώσει... Όλα γύρω είνε έρημο. Μονάχα τ' ά νυχτοπούλια κράζουν πετώντας από κλάδο σε κλάδο...

Έξαφνα μέσα στην έρημο καί τη γαλήνη της νύχτας καίτ' τ' άλλόκοτο συμβαίνει.

Μιά παράδοξη κίνηση άρχίζει να παρατηρείται.

Τό πρίν έρημο αυτό μέρος άρχιζε να ζωντανεύει. Κατάδια περιέργων καί ύποπτων κουρβελήδων προβάλλον από παντού, σάν φαντάσματα μέσα στο σκοτάδι!

Παμπάλια άμάξια, σούστες καί γόρκια άλογα φτάνουν άπ' τους γύρω δρομικούς, γεμάτα κόσμο, κόσμο παράξανο καί άκαίσιτο.

Όλη η έκταση γεμίζει από τ' άπλη-

θη αυτά. Στη μέση κάθε συνοδείας καί κάθε δράδος βαδίζουν η γυναίκες καί τ' ά παιδιά. Στα πλάγια προχωρούν οι άντρες πάνοπλοι. Είνε όλοι ντυμένοι με φτωχικά ρούχα, κουρελιασμένα, ρούχα με χτυπητά χρώματα, ξεπόλυτοι οι περισσότεροι...

Τά πρόσωπά τους είνε ήλιοκαμένα, τ' ά μάτια τους σπινδαλίζουν μέσα στη νύχτα...

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είνε άτσιγγάνοι, χιλιάδες άτσιγγάνοι που χουν φτάσει στο μέρος αυτό άπ' όλα της γής τ' ά μέρη.

Είνε η φυλή τών διωγμένων, τών άστέγων, τών κατηραμένων, τών κακοποιών, τών μάγων.

Είχαν συνέλθεισι γι' αυτή τη νύχτα στην άντικρυνή χαράδρα του Φρανκάρ, άνταί που φτάνουν στην ώρα τους!

Πολλοί περπατούσαν μέρες γιά να μ' ά λείψουν άπ' τη συνάθροιση αυτή. Έρ-

χουνταν άπ' την πόλη άνα- ταράζεται. Μιά πεντάμορφη άματι έδνα έδνα προχωρεί προς το βράχο.

— Εί νε η Έλόρα που έρχεται να δι- εκδι κήση το βασιλικό δαχτυλίδι, λέει κάποιος.

Και τ' ά πλήθη ό- λο γυ- ρα φωνάζουν: — Η Έλόρα! η Έλόρα!

Η πα- να ρα ια αυτή γυ- ναίκα κα- βαλλι κού- ει ένα δυ- νατόν...

... Έρημο καί θλιβερό!...

νατό άλογο. Σταματάει τ' ά λόγος της, κατεβαίνει κάτω καί με σταθερό βήμα προχωρεί άγέρωχη καί ώραια προς το βράχο όπου θά κάθονταν ο έκλεγκισμένος άρχηγός. Άφου πήρε το δαχτυλίδι καί το πέρασε στο δαχτυλίδι της είνε:

— Άδελφοί! είμαι η βασίλισσά σας! Κανένας άλλος δεν είνε ικανός να σας φέρη έκατό έκατομμύρια!

Στο άκουσμα τών λόγων της άνα- τρέχισαν όλοι. Έκατό έκατομμύρια! Κανένας Άτσιγγάνος δεν άνείρευτηκε ποτέ μιά τόσο πλούσια κληρονομία!

— Ο βασιλιάς τών άτσιγγάνων άπέθανε, να καί το δαχτυλίδι του, το παντοδύναμο βασιλικό δαχτυλίδι του, που κανένας βασιλιάς δαχτυλίδι δεν έχει σάν αυτό δύναμη!...

Ποιος είνε άξιος να τόν άντικα- ταστήσει, ποιος είνε δυ να τός καί άκατά βλητος;

Τό τ' ά μέρα από τ' άπληθος προχωρεί ο πρώτος ύπο ψήφισ-

— Άδελφοί! είμαι η βασίλισσά σας! Κανένας άλλος δεν είνε ικανός να σας φέρη έκατό έκατομμύρια!

Στο άκουσμα τών λόγων της άνα- τρέχισαν όλοι. Έκατό έκατομμύρια! Κανένας Άτσιγγάνος δεν άνείρευτηκε ποτέ μιά τόσο πλούσια κληρονομία!

— Ο βασιλιάς τών άτσιγγάνων άπέθανε, να καί το δαχτυλίδι του, το παντοδύναμο βασιλικό δαχτυλίδι του, που κανένας βασιλιάς δαχτυλίδι δεν έχει σάν αυτό δύναμη!...

Ποιος είνε άξιος να τόν άντικα- ταστήσει, ποιος είνε δυ να τός καί άκατά βλητος;

Τό τ' ά μέρα από τ' άπληθος προχωρεί ο πρώτος ύπο ψήφισ-

— Άδελφοί! είμαι η βασίλισσά σας! Κανένας άλλος δεν είνε ικανός να σας φέρη έκατό έκατομμύρια!

Στο άκουσμα τών λόγων της άνα- τρέχισαν όλοι. Έκατό έκατομμύρια! Κανένας Άτσιγγάνος δεν άνείρευτηκε ποτέ μιά τόσο πλούσια κληρονομία!

— Ο βασιλιάς τών άτσιγγάνων άπέθανε, να καί το δαχτυλίδι του, το παντοδύναμο βασιλικό δαχτυλίδι του, που κανένας βασιλιάς δαχτυλίδι δεν έχει σάν αυτό δύναμη!...

Ποιος είνε άξιος να τόν άντικα- ταστήσει, ποιος είνε δυ να τός καί άκατά βλητος;

Τό τ' ά μέρα από τ' άπληθος προχωρεί ο πρώτος ύπο ψήφισ-

Είνε ένας πανύψηλος, εύρωστος άτσιγγάνος με φωτεινά μάτια καί σκουλαρίκια στ' αυτιά.

— Άδελφια, λέει, έζω νά βασιλεύ- σω. Θά σας κάρω να κερδίσετε δυό η τρία έκατομμύρια. Μπορούμε να κά- ψουμε μιά τράπεζα!

Κατεβαίνει τώρα κι' αυτός κι' άνα- βαίνει άλλος:

— Εγώ, λέει, είμαι βεβαίως ότι θά κατορθώσω ν' άρπάξω τ' ά διαμάντια καί το βασιλικό δαχτυλίδι καί κατεβαί- νει από το βράχο. Οι άρχιστοιγγάνοι την συγχάριζον. Σιωπή! όπως ήρ- θαν άρχίζουν να διαλόγουν τ' ά πλ' η- θη τών άτσιγγάνων. Η Έλόρα είνε τώρα τριγυρισμένη άπ' τους πανό- πλους, τους τοιμερούς συνοδούς της.

— Άδελφοί, τους λέει, είνε άνάγκη γιά κάμποσο καιρό ν' άφήσετε την άλητική ζωή καί τ' ά μακρινά ταξεί- δια. Έξασφαλίστε τ' ά όχήματα, τ' ά παιδιά σας καί τ' ά χρήμα σας, τ' ά στή- νετε να τ' ά φρουρούν οι γέροι. Ντυ- θήτε Ούγγρικά ρούχα καί έλάτε στο Παρίσι, στο μεγάλο μου. Ό άγώ- νας άρχίζει!...

Τους άποχαιρείται, πηδάει στ' ά- λογο της, το σπικουνιέζει καί χάνε- ται προς το δάσος του Φοντενερπλά.

Ούτε αυτή τη φορά η άστυνομία π' ά δάσος κατόρθωσε ν' άνακαλύ- ψη κανένα από τ' ά μυστήρια τών άτσιγγάνων, μ' όλα τ' ά μέτρα πούλα- βε. Δυό άστυφύλακες που προχώρησαν ως τ' ά χαράδρα του Φρανκάρ βρεθή- καν το πρ' ά δολοφονημένοι!...

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΖΑΛΙΣΧ

Βρισκόμαστε τώρα στο Παρίσι κον- τ' ά τ' ά Ηλύσια. Η άρα είνε δυό μετά το μεσημέρι.

Μέσα στο πλούσιο μέγαρό της η κόμηση Βουρνόρφ κλεισμένη στ' κορματιέριό της, καλλωπίζεται. Έξαφνα χτυπά η πόρτα καί παρουσιά- ζεται ο καμαριέρης της:

— Ο κύριος βαρώνος Ζαλίσχ ρωτά, της λέει, άν μπορέ η κυρία να τόν δεχτεί.

— Σε λιγάκι είμαι στός διαταγές του, άπαντά η κόμηση.

Ο βαρώνος Ζαλίσχ περιμένει στο μεταξύ αυτό στην αίθουσα της ύπο- δοχής. Είσεαφαντάρης επάνω-κάτω, ψηλός, έσκαριανός, ντυμένος μαύρο μανδύα καί με ύφος άξιοματικό.

Χωρίς να είνε κομπός φορεσι άξιο- πρεπή ρούχα καί στη μπουτουνιέρα του φέρει το σήμα ξένου παρασημού.

Είνε ταγματάρχης του Αδσριακού στρατού καί γνωστός σ' όλους τους κοσμικούς κύκλους.

Μόλις παρουσιάστηκε η κόμηση, ο ταγματάρχης που έκανε βόλτες, σταματάει. Άν πρόσεχε κανείς τίς φυσιογνωμίες τους θά εύρισκε σ' αυτές οίκογενειακές όμοιότητες. Η κόμηση συνεκινήθη μόλις τόν είδε, τ' άσφισε τ' ά χέρι καί τόν παρεκάλεσε να περάση στο πλαγιό δωμάτιο.

(Άκολουθεί)

Η αίτησής γιά τήν εισαγωγή στην κλινική αυτή έγιναν μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα τόσο πολ- λές, ώστε το πελάριο έκείνο κτίριο δεν μπορούσε πιά να χωρέση τους άνοικτους του. Έτσι ο Μπελώμ άναγκάστηκε να νοικιάσει καί τ' ά γει- τονικό μέγαρο Σαμπανά. Τό πράγ- μα βέβαια δεν πρέπει να φανή πε- ριέργω άν λάβη κανείς ύπ' όψιν του ότι οι κατασκευόμενοι γιά τ' ά φρο- νημάτ' ά τους θαυροφύλων την κλι- νική του δόκτορος Μπελώμ είνε ό- νειροειδή παλάτι, στο όποιο δεν θά τολμούσε να πλησιάση το φοβερό φάσμα του θανάτου που βρισκόταν παντού άλλού. Σ' όλ' ας τί; φυλάκισαν με σπαραγγόν

δούκας της Τερζόττης πέθανε. Καί τώρα, νόμιμοι κληρονόμοι του είμαστε εγώ κι' ο άδελφός μου βαρώνος δε Ζαλίσχ. Τ' ά εκατομ- μύρια της κληρονομίας είνε δικά μας. Άλλοίμονο σ' όποιον θέλησει να μ' άς τ' άμφοβήσεται... Δέχθεθε να γίνω βασιλιάς σας!

Μιά κραυγή χιλιόστορη άκούγεται: — Ναι! Ναι! Ζήτω η Βασίλισσα Έλόρα!...

Η Έλόρα—που δεν είνε παρά η γνωστή μας Λόρα Βενόσκα, η τρο- μερή κ' άδυσώπητη γυναίκα—φοράει τ' ά βασιλικό δαχτυλίδι καί κατεβαί- νει από το βράχο. Οι άρχιστοιγγάνοι την συγχάριζον. Σιωπή! όπως ήρ- θαν άρχίζουν να διαλόγουν τ' ά πλ' η- θη τών άτσιγγάνων. Η Έλόρα είνε τώρα τριγυρισμένη άπ' τους πανό- πλους, τους τοιμερούς συνοδούς της.

— Άδελφοί, τους λέει, είνε άνάγκη γιά κάμποσο καιρό ν' άφήσετε την άλητική ζωή καί τ' ά μακρινά ταξεί- δια. Έξασφαλίστε τ' ά όχήματα, τ' ά παιδιά σας καί τ' ά χρήμα σας, τ' ά στή- νετε να τ' ά φρουρούν οι γέροι. Ντυ- θήτε Ούγγρικά ρούχα καί έλάτε στο Παρίσι, στο μεγάλο μου. Ό άγώ- νας άρχίζει!...

Τους άποχαιρείται, πηδάει στ' ά- λογο της, το σπικουνιέζει καί χάνε- ται προς το δάσος του Φοντενερπλά.

Ούτε αυτή τη φορά η άστυνομία π' ά δάσος κατόρθωσε ν' άνακαλύ- ψη κανένα από τ' ά μυστήρια τών άτσιγγάνων, μ' όλα τ' ά μέτρα πούλα- βε. Δυό άστυφύλακες που προχώρησαν ως τ' ά χαράδρα του Φρανκάρ βρεθή- καν το πρ' ά δολοφονημένοι!...

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΖΑΛΙΣΧ

Βρισκόμαστε τώρα στο Παρίσι κον- τ' ά τ' ά Ηλύσια. Η άρα είνε δυό μετά το μεσημέρι.

Μέσα στο πλούσιο μέγαρό της η κόμηση Βουρνόρφ κλεισμένη στ' κορματιέριό της, καλλωπίζεται. Έξαφνα χτυπά η πόρτα καί παρουσιά- ζεται ο καμαριέρης της:

— Ο κύριος βαρώνος Ζαλίσχ ρωτά, της λέει, άν μπορέ η κυρία να τόν δεχτεί.

— Σε λιγάκι είμαι στός διαταγές του, άπαντά η κόμηση.

Ο βαρώνος Ζαλίσχ περιμένει στο μεταξύ αυτό στην αίθουσα της ύπο- δοχής. Είσεαφαντάρης επάνω-κάτω, ψηλός, έσκαριανός, ντυμένος μαύρο μανδύα καί με ύφος άξιοματικό.

Χωρίς να είνε κομπός φορεσι άξιο- πρεπή ρούχα καί στη μπουτουνιέρα του φέρει το σήμα ξένου παρασημού.

Είνε ταγματάρχης του Αδσριακού στρατού καί γνωστός σ' όλους τους κοσμικούς κύκλους.

Μόλις παρουσιάστηκε η κόμηση, ο ταγματάρχης που έκανε βόλτες, σταματάει. Άν πρόσεχε κανείς τίς φυσιογνωμίες τους θά εύρισκε σ' αυτές οίκογενειακές όμοιότητες. Η κόμηση συνεκινήθη μόλις τόν είδε, τ' άσφισε τ' ά χέρι καί τόν παρεκάλεσε να περάση στο πλαγιό δωμάτιο.

(Άκολουθεί)

Η αίτησής γιά τήν εισαγωγή στην κλινική αυτή έγιναν μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα τόσο πολ- λές, ώστε το πελάριο έκείνο κτίριο δεν μπορούσε πιά να χωρέση τους άνοικτους του. Έτσι ο Μπελώμ άναγκάστηκε να νοικιάσει καί τ' ά γει- τονικό μέγαρο Σαμπανά. Τό πράγ- μα βέβαια δεν πρέπει να φανή πε- ριέργω άν λάβη κανείς ύπ' όψιν του ότι οι κατασκευόμενοι γιά τ' ά φρο- νημάτ' ά τους θαυροφύλων την κλι- νική του δόκτορος Μπελώμ είνε ό- νειροειδή παλάτι, στο όποιο δεν θά τολμούσε να πλησιάση το φοβερό φάσμα του θανάτου που βρισκόταν παντού άλλού. Σ' όλ' ας τί; φυλάκισαν με σπαραγγόν

δούκας της Τερζόττης πέθανε. Καί τώρα, νόμιμοι κληρονόμοι του είμαστε εγώ κι' ο άδελφός μου βαρώνος δε Ζαλίσχ. Τ' ά εκατομ- μύρια της κληρονομίας είνε δικά μας. Άλλοίμονο σ' όποιον θέλησει να μ' άς τ' άμφοβήσεται... Δέχθεθε να γίνω βασιλιάς σας!

Μιά κραυγή χιλιόστορη άκούγεται: — Ναι! Ναι! Ζήτω η Βασίλισσα Έλόρα!...

Η Έλόρα—που δεν είνε παρά η γνωστή μας Λόρα Βενόσκα, η τρο- μερή κ' άδυσώπητη γυναίκα—φοράει τ' ά βασιλικό δαχτυλίδι καί κατεβαί- νει από το βράχο. Οι άρχιστοιγγάνοι την συγχάριζον. Σιωπή! όπως ήρ- θαν άρχίζουν να διαλόγουν τ' ά πλ' η- θη τών άτσιγγάνων. Η Έλόρα είνε τώρα τριγυρισμένη άπ' τους πανό- πλους, τους τοιμερούς συνοδούς της.

— Άδελφοί, τους λέει, είνε άνάγκη γιά κάμποσο καιρό ν' άφήσετε την άλητική ζωή καί τ' ά μακρινά ταξεί- δια. Έξασφαλίστε τ' ά όχήματα, τ' ά παιδιά σας καί τ' ά χρήμα σας, τ' ά στή- νετε να τ' ά φρουρούν οι γέροι. Ντυ- θήτε Ούγγρικά ρούχα καί έλάτε στο Παρίσι, στο μεγάλο μου. Ό άγώ- νας άρχίζει!...

Τους άποχαιρείται, πηδάει στ' ά- λογο της, το σπικουνιέζει καί χάνε- ται προς το δάσος του Φοντενερπλά.

Ούτε αυτή τη φορά η άστυνομία π' ά δάσος κατόρθωσε ν' άνακαλύ- ψη κανένα από τ' ά μυστήρια τών άτσιγγάνων, μ' όλα τ' ά μέτρα πούλα- βε. Δυό άστυφύλακες που προχώρησαν ως τ' ά χαράδρα του Φρανκάρ βρεθή- καν το πρ' ά δολοφονημένοι!...

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΖΑΛΙΣΧ

Βρισκόμαστε τώρα στο Παρίσι κον- τ' ά τ' ά Ηλύσια. Η άρα είνε δυό μετά το μεσημέρι.

Μέσα στο πλούσιο μέγαρό της η κόμηση Βουρνόρφ κλεισμένη στ' κορματιέριό της, καλλωπίζεται. Έξαφνα χτυπά η πόρτα καί παρουσιά- ζεται ο καμαριέρης της:

— Ο κύριος βαρώνος Ζαλίσχ ρωτά, της λέει, άν μπορέ η κυρία να τόν δεχτεί.

— Σε λιγάκι είμαι στός διαταγές του, άπαντά η κόμηση.

Ο βαρώνος Ζαλίσχ περιμένει στο μεταξύ αυτό στην αίθουσα της ύπο- δοχής. Είσεαφαντάρης επάνω-κάτω, ψηλός, έσκαριανός, ντυμένος μαύρο μανδύα καί με ύφος άξιοματικό.

Χωρίς να είνε κομπός φορεσι άξιο- πρεπή ρούχα καί στη μπουτουνιέρα του φέρει το σήμα ξένου παρασημού.

Είνε ταγματάρχης του Αδσριακού στρατού καί γνωστός σ' όλους τους κοσμικούς κύκλους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ένα σπίτι από τόν δέκατο όγδοο αιώνα στην άκρη του Παρισιού. Ό γιαντρός Μπελώμ κι' η νευρλογική κλινική του. Η κλινική ως φυλακή τών άσθενών βασιλοφρόνων. Η φυλακή ως κοσμικόν κέντρον. Ειδήλλια καί γάμοι. Ό πλουτισμός του γιαντρού Μπελώμ. Όπου ό δεσμοφύλας γίνεται φυλακισμένος, κλπ. κλπ.

Στο Παρίσι, στην όδον Σαρόν, κοντά στα έξωτερινά βουλεβάρτα, βρισκείται άνάμεσα σ' ένα σωρό μαύ- ρες καμινάδες έργοστασίων που κα- πνίζουν άδιάκοπα καί σε φτωχικές κατοικίες έρωτων, ένα παλιό όραιό άγροτικό σπίτι που φαίνεται κτισμένο πρ' ά εκατόν έτών καί πλέον. Τό σπίτι αυτό ναι μ' άν έχει άρχικά πα- λιώσει, διατηρεί όμως ακόμη τ' ά με- γαλοπρεπές έξωτερικό του. Τό άνετο καί μεγαλοπρεπές αυτό κτίριο το ό- ποιον σούς καιρούς της δόξης του βρισκόταν χωρμένο άνάμεσα σ' άπο- ροφόρα δέντρα καί σε άμπέλια, τ' ά νοίκιασε το 1787 ο φρενολόγος Ια- τρός δόκτορ Μπελώμ καί τ' ά μετε- βάλε σε νευρολογική κλινική. Η κλινική αυτή άπέκτησε πολύ γρήγο- ρα μεγάλη πελατεία καί σε λίγο ά- ριθμούσε 46 άσθενείς. Όταν έξερρά- γη η επανάστασις ο δόκτορ Μπελώμ χάρις σ' ά νωστότατα δημοκρατικά του φρονήματα διαφύλαξε λοχαγός της δημοκρατικής φρουρής. Συγχρό- νως όμως άρίστηκε καί η κλινική του ως τόπος διαμονής τών ευλό- γων πολιτικών προφυλακισμένων, οι όποιοι γιά λόγους υγείας δεν θά μπορούσαν να φυλακισθούν στις άλ- λες Παρισινές φυλάκες.

Έτσι ο πονηρός γιαντρός κατώ- ρωσε δυό πράγματα μαζί. Πρώτον να θεωρείται ως έυσεβής της πα- τριδος άπό τους δημοκρατικούς παρόντες, έπειδή δέχθηκε να με- ταρρυθμίση η κλινική του σε φυ- λακή, καί δεύτερο έπειδή άγνώρισε πολλούς άπό τους τότε ισχύοντες, κατόρθωσε με την ισχύ του να φυ- λακίσανται κλινική του οι πλού- σιοι άριστοκράται, οι όποιοι βρίσκον- ταν ως τότε στις Παρισινές αίχρες καί που ναι μ' άν έθεωρούντο ύποπτοι καί βασιλοφρόνες, αλλά είχαν άρκε- τ' ά χρήματα ώστε να επιτύχουν τ' ά ρουσφρέ της μεταφοράς τους στη Κουράν. Καί γιά να τ' ά επιτύχουν αυτό τ' ά ρουσφρέ οι δυστυχισμένοι έκείνοι άνθρωποι έκαναν καί τίς μεγαλειότητες ακόμη θυσίες. Κι' αύ- τ' ά, γιαντ' άνω άπό τίς άλλες φυλάκες, οι πράκτορες του φοβερού Φουκέ- Τενβίλ του Δημοσίου κατηγόρου, διάλεξαν καθ' ύλην καί κίνηση θύματα γιά τή λαμπρότητα, ήταν γε- νονός ότι κανείς άπό τους ταυροφύ- λους βήκε άσυλο στην κλινική του γιαντρού Μπελώμ δεν παρουσιάστηκε ποτέ πρ' άς στο έπαναστατικό δικα- στήριο. Άπεναντίας όλοι τους έου- σαν καί άνέναντον τόν καθαρόν άέρα της έξοχής καί ούτε καν υπεβάλοντο σε πολύ άσχημά επιτήρησι. Μπο- ρούσαν ν' ά δέχονται έξωτερικές έπι- σκέψεις καί να κάνουν δασους περιπά- τος ήδελαν μέσα στο περβόλι.

Η αίτησής γιά τήν εισαγωγή στην κλινική αυτή έγιναν μέσα σ' ελάχιστο χρονικό διάστημα τόσο πολ- λές, ώστε το πελάριο έκείνο κτίριο δεν μπορούσε πιά να χωρέση τους άνοικτους του. Έτσι ο Μπελώμ άναγκάστηκε να νοικιάσει καί τ' ά γει- τονικό μέγαρο Σαμπανά. Τό πράγ- μα βέβαια δεν πρέπει να φανή πε- ριέργω άν λάβη κανείς ύπ' όψιν του ότι οι κατασκευόμενοι γιά τ' ά φρο- νημάτ' ά τους θαυροφύλων την κλι- νική του δόκτορος Μπελώμ είνε ό- νειροειδή παλάτι, στο όποιο δεν θά τολμούσε να πλησιάση το φοβερό φάσμα του θανάτου που βρισκόταν παντού άλλού. Σ' όλ' ας τί; φυλάκισαν με σπαραγγόν

νιόταν λόγος γιά τήν σωτηρία αυτή δασι μέσα στην έρημο της τρομο- κρατίας, όπως γιά έναν παράδεισο όπου μπορούσε κανείς νάκουμπήση το κεφάλι του στο μαξιλάρι γιά ν' άναπαυθή, χωρίς να έχη τ' ά φόβο ότι την άλλη μέρα θά τόν τ' ά εκοβε ή καρμανιόλα. Πολλοί μάλιστα ή- θελαν να μάθουν άν ο Μπελώμ είχε άποκτήσει τ' ά προνόμιο να θεωρεί- ται η κλινική του ως άσυλο, πράγμα που βέβαια τόν έκανε να κερδίση μυθώδη πλού.

Έννοείται ότι οι «φυλακισμένοι» του Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της όποιος

το Συνατορίου έφρασαν τ' ά πύ- λωδα όνόματα της Γαλλίας. Μιά άπό τίς κυριώτερες φυλακισμένες ήταν η χήρα του πρίγκιπος Λουδοβίκου- η Ορλεάνης, της ό

καὶ νεκρὸ ἀρώμα ζῇ καὶ ἄνοι
[θυμίζει.
Δημ. Βινέλας

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΝΔΑΥΛΟΥ

Τιμόλυν.

Ήτανε μεσημέρι κι' ο βασιλιάς βλέποντας τους δούλους να φυλάνε τα κοπάδια του στο δουνό, φαντάστηκε ότι ο άριστοκράτης βοσκός του θα είχε γυρίσει στο σπίτι του για να γευματίσει. Ήρθε λοιπόν να δειγαν καλύτερα έτσι, αδειάζοντας ένα-δυο ποτήρια κρασί.

Ο Κανδαυλος είχε πάει μόνος του, χωρίς κανένα ακόλουθο και υπηρέτη. Διάσχισε μ' ανάλαφρο βήμα το προαύλιο του σπιτιού του Γύγης και διευδύνθηκε προς ένα δωμάτιο όπου έλπιζε να βρει τον τελευταίο να τρώει...

Μά δχι' το τραπέζι ήταν στρωμένο, πράγματι...—όπως και μάλλιστα δυο σερβίτσια' ο βασιλιάς τα

λευταία μάλιστα, φτεράχοντας τα μαλλιά της, έτρεξε περίτρομη προς μια πόρτα και εξαφανίστηκε.

Δίγο τρομαγμένος τότε ο βοσκός, χαιρέτησε τον βασιλιά, τραυλίζοντας μερικές λέξεις συγχώμης.

—Μπα, μπα, Γύγι! του απάντησε ο Κανδαυλος' δεν υπάρχει κανείς λόγος να μου ζητήσεις συγχώμης, φίλε μου... Βρίσκεσαι στο σπίτι σου και, αν κανένας εινε αξιόμιμος σ' αυτή την περίστασι, είμαι εγώ που φάνηκα τόσο αδιάκριτος!...

—Αδιάκριτος!...Ω Μεγαλειότατε, μήπως δεν εινε δικαίωμά σας να έρχεστε κάθε ώρα της ημέρας και της νυκτός στο σπίτι του ταπεινού σας υπηκόου;...

αξιολάτρευτη!... 'Αχ, βοσκέ, βοσκέ μου, έρω εν' από τα πιάτα που θ' αντάλλαζε εδχαρίστως τη γυναίκα του με τη δική σου!...

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Κανδαυλος τα συνώδεσε μ' ένα δυνατό στεναγμό.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε η Νεμέα για ν' αναγγείλει ότι το φαί είχε σερβιρισθεί. Ήνεν γυναίκα είχε προσθήκη και τρίτο σερβίτσιο στο τραπέζι με την έλπίδα ότι ο βασιλιάς θα καταδεχόταν να τιμήσει το φαγητό τους.

—Ναί, ναί, δέχομαι! φώναξε ο Κανδαυλος' θα φάω μαζί σας, παιδιά μου. Δεν πεινούσα καθόλου όταν έφυγα από το παλάτι μου, μα τώρα πεινάω.

Και έτρεξε εὐθυσια το χέρι του στην νέα γυναίκα για να τον οδηγήσει στην τραπέζια.

Πινούσε πράγματι και διψούσε πολύ ο βασιλιάς. Γι' αυτό και έφαγε και ήπιε για τέσσερους.

Στά επιδόρπια, ωστόσο, όταν είχε περάσει καμιά ντουζίνα μποτίλλες έκλεκτα κρασιά, ο Κανδαυλος άρχισε να κοιτάζει περίεργα τη Νεμέα, αναστενάζοντας μ' ένα τέτοιο τρόπο, ώστε ο Γύγης ανησύχησε εξαιρετικά, και για να σιγήσει άλλοι την προσοχή του βασιλιάς, του είπε:

—Τι λένε, Μεγαλειότατε, δεν ειν' ώρα να μιλήσουμε για το κόμμα των άρνιων...

Ο βασιλιάς κούνησε άρνητικά το κεφάλι του...

—Όχι, απάντησε, δε θα μιλήσουμε για το κόμμα των άρνιων. Αυτό το ζήτημα θα μ' έπληγνε πολύ σήμερα... Σε καταλαβαίνω ωστόσο, φίλε μου... Ναί, καταλαβαίνω, γιατί θέλεις ν' αλλάξουμε κούβεντα... Τό θέλεις αυτό, γιατί με βλέπεις ν' αναστενάζω μπρός στη γυναίκα σου και φοβάσαι πως κάτι κρύβεται μέσα στους στεναγμούς μου αυτούς...Ναί, πράγματι, κάτι κρύβεται... Θέ σούλεγα φέμματα, αν σου μιλούσα αλλοιώς... Είπε ο θαυμασμός που μου προκαλεί η γοητευτική σου Νεμέα...

—Μα μή φοβάσαι!... Δεν επιθυμεί κανείς κάθε πράγμα που θαυμάζει... 'Αν και είμαι βασιλιάς, είμαι άνθρωπος να κλέβω, όχι τη γυναίκα, αλλά οδμή μια καρφίτσα όποιοδήποτε όνηκόου μου... Μία άλλη άποψη κι' όχι η επιθυμία να ταράξει την ψυχή μου, καθώς βλέπω τη γυναίκα σου...

—Και θα την μάθεις άμέσως, κάνε μου μόνον τη χάρη να στείλεις τη Νεμέα για λίγα λεπτά έξω...—Πήγαινε, Νεμέα, πήγαινε, παιδί μου, να δεις μήπως τα πρό-

—Νεμέα.

—Πρό δεκαπέντε ημερών.

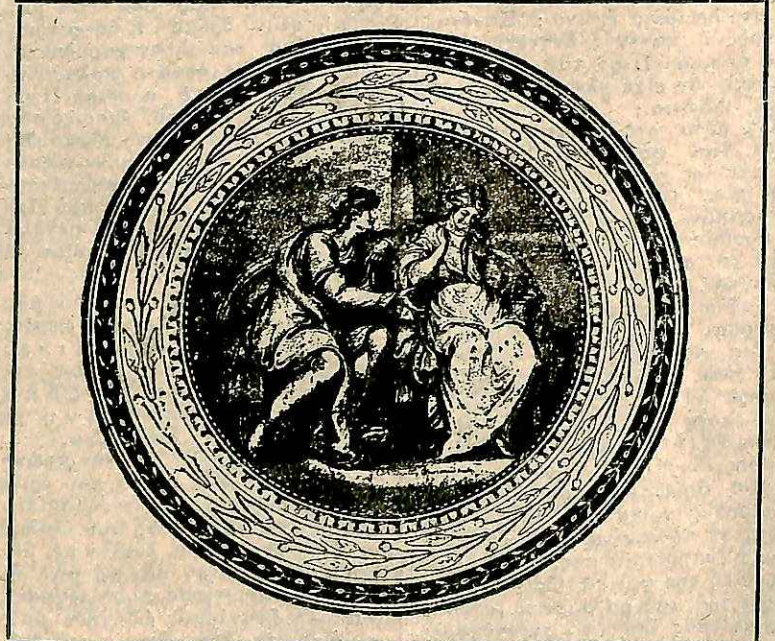
—Πρό δεκαπέντε ημερών!...

Τότε, φίλε μου, σε συγχάρω, ειλκρινώς...Ειλκρινώς... Και η γυναίκα σου πώς λέγεται;

—Νεμέα.

—Ε λοιπόν, η Νεμέα σου εινε αξιολάτρευτη!

—Ακοῦς,

είδε κι' υπέθεσε ότι ο βοσκός φιλοξενούσε κανένα φίλο του—μα δεν υπήρχε κανείς στο τραπέζι, ούτε υπηρέτης καν για να δεχθεί και ν' αναγγείλει τον ύψηλο επισκέπτη.

Ο Κανδαυλος τότε έσπρωξε στην τύχη μία πόρτα στο βάθος της τραπεζαρίας... Κι' ένα επιφώνημα εκπλήξεως, ανάμικτο με κάποιον θαυμασμό ξέφυγε από τα χείλη του, καθώς είδε το θέαμα που παρουσιάστηκε μπροστά του μάτια του. Ο Γύγης καθισμένος σ' ένα ανάκλινο κρατούσε στην αγκαλιά του μία νέα κι' όρατα γυναίκα!...

Αμέσως μόλις η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο βασιλιάς τόσο ο Γύγης, όσο κι' η νέα γυναίκα!...

Η κατοιμία του Γύγης, ένα πολύ κομψό σπίτι, που το προστάτευε από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου μία διπλή δενδροστοιχία από πλατάνια και δάφνες, ήταν χτισμένο στην κορυφή του όρους.

Η κατοιμία του Γύγης, ένα πολύ κομψό σπίτι, που το προστάτευε από τις καυστικές ακτίνες του ήλιου μία διπλή δενδροστοιχία από πλατάνια και δάφνες, ήταν χτισμένο στην κορυφή του όρους.

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΩΝ

δατά μας πλανήθηκαν στο βουνό... Ή νέα γυναίκα υπήκουσε. Σηκόθηκε από το τραπέζι, έλανε μία χαρι ωμένη υπόκληση στο βουλί, έσφιξε το χέρι του Γύγης και βγήκε έξω.

—'Αχ! φίλε μου, φίλε μου, φώναξε ο Κανδαυλος μόλις βρέθηκε μόνος του με το βοσκό του...Είμαι αξιολύπητος, είμαι να με κλαίς!...

—Σεις, Μεγαλειότατε... Σεις, ο πρώτος μονάρχης του κόσμου!...

—Ο πρώτος!... Ο πρώτος!...

Εν πρώτοις είσαι βιβλίοσ διει είμαι ο πρώτος μονάρχης του κόσμου... Έχεις διατρέξει όλον τον κόσμο για να δεις μήπως υπάρχουν κι' άλλοι βασιλείς; που δεν τους φτάνω εγώ; το νύχι... Μα όσο γι' αυτό δε με νοιάζει!...Δεν έχω τέτοιες φιλοδοξίες... Τό βασιλείο μου μου φτάνει όσο εινε... Έκτινο που με κάνει δυστυχισμένο, Γύγι, εινε...Είπε το περίφημο κρασί σου, φίλε μου' ρίξε μου ακόμη. Που το παίρνεις;

—Μου το πουλάει ένας έμπιστος έμπορος από τη Φοινίκη, Μεγαλειότατε...

—Να μου τόν στείλεις στο παλάτι μου αυτό τον έμπορο, μήν το έχασω... Ο δικός μου δεν μου φέρνει τόσο καλά κρασιά... Νά, κάτι που το κατάλαβα σήμερα, Γύγι: που είσαι ένας άλαθος βοσκός και έχεις κρασιά καλύτερα' από τα δικά μου και...γυναίκα πιά ωμορφη από τη δική μου!...

—'Α! Έκανε ο Γύγης, φωτισμένος από την αρχή αυτή της εξομολόγησής, γι' αυτό η Μεγαλειότης μου έλεγε προηγουμένως ότι άρχει κάποιος που θανάτλασε εδχαρίστως τη γυναίκα σου με τη δική μου... Ωτε αυτός ο κάποιος ελίστασε σεις;

—Ναί, εγώ, Γύγι... Εγώ...Δεν τη έβρε σ' λοιπόν τη βασιλίσσα, Γύγι...

—Δεν είχα την τιμή να την γνωρίσω, Μεγαλειότατε...

—Δεν είχασες τίποτι, παιδί μου, που δεν τη γνώριζες...

—'Ακουσε ωστόσο να λένε πώ; εινε...

—Τι; Πώς εινε όρατα; Σου είπαν φέμματα, τερατώδες φέμματα...

Είπε φριχτή, φριχτή η γυναίκα μου! Την πήρα από έμπιστοσύνη... όπως παίρνεις εσύ το κρασί σου, με ελπίς έμπιστοι δεν εινε εδωκένθητοι! Ο Γόργιος, ο βασιλιάς της Φουγίας, του όπολου είχε κόρη, μ' εξηπάτησε και με έλασε όταν κινάναμε το συνοικέσιο... Η βασιλίσσα, η γυναίκα μου ή Θραγαλία εινε κοντή, κακοφτιαγμένη... άσχημη... αδύνατη... έχει το δέμα της κίτρινο και λιπαρό... Ω! ποιά διαφορά μεταξύ

αυτής και της Νεμέας σου!... Γι' αυτό, φίλε μου, αναστέναζε προηγουμένως βλέποντας την τέλεια όμορφη της γυναίκας σου... Την πα έβαλα με τη δική μου και καταρίμυια τοδς Θεούς. Και δεν εινε μόνο άσχημη ή Θραγαλία... Κι' ο χαρακτήρας της βρίσκεται σε τελεία συμφωνία με την άσχημιά της... Είπε ήλιθία, στριμμένη, κικιά. Κι' εκτός αυτών εινε και φιλόδοξη... 'Επειδή παίζει λίγο ύποπερτα τον αλλό, νομίζει πως εινε ή πιά τέλεια πριγκίπισσα του κόσμου... Και τι με νοιάζει εμένα, σε ρωτάω, αν εινε καλή αλήτρης; Δεν παντρεύονται μία γυναίκα για να την άκουσε να παίζει τον αλλό της... 'Υπάρχουν άλλα πράγματα σ' αυτόν τον κόσμο εκτός από τον αλλό για να ώμορφήσουν τη ζωή...

—Νά, Γύγι, να ή άπορρη των αναστεναγμών μου... Ως βασιλιάς, είμαι ο πιά εύτυχης των βασιλέων, μα ως άνθρωπος, ως σύζυγος είμαι ο πιά άτυχος των ανθρώπων και των συζύγων, η οικογενειακή μου ζωή εινε ή πιά θλιβερή του κόσμου... 'Αχ, εγώ δεν άγαλιάζω τη γυναίκα μου, όπως σε είδα εμένα προηγουμένως...

Κι' αν ήθελα να το κάνω αυτό ή Θραγαλία θά μου έκανε την χειρότερη υποδοχή... Γιατί, σου έπαναλαβόντων, δεν άγαπάει τίποτε άλλο εκτός από τον αλλό της, αυτό το τέρας...

—'Ολα αυτά, σε παρακαλώ, να μένουνε μεταξύ μας...

Δεν ειν' έτσι Γύγι; Σου άνοιξε την καρδιά μου... Κλείσε λοιπόν μέσα σου το μυστικό των πόνων μου και των δακρύων μου...

—Τό έθαφα κίελας μέσα στο βάθος του έσωτός μου, Μεγαλειότατε...

—'Ωρατα!... 'Αλλοίμονο!... Δεν είμαι καθόλου χαλός, όχι, μα αν έρχόντουσαν αυτή τη στιγμή να μου αναγγείλουν ότι ή Θραγαλία πέθανε, τί γλέντι θα έκανα!... Ρίξε μου να πιω, φίλε μου... Μα τον Δία, τό κρασί σου εινε αληθινό νεκταρ... Δεν θά ξεχάσω να μου στείλεις τον έμπορο που σου τό φέρνει...

—'Αδριο κίελας, Μεγαλειότατε...

—'Ωρατα!... Δε έχω τουλάχιστο καλό κρασί, αφού δεν έχω ώμορφη γυναίκα...

Αυτ' όρες άργότερα, ο Κανδαυλος έπινε άκόμα με το βοσκό του, όταν έφτασαν από το παλάτι τον ζητητήσαν μερικοί αξιωματούχοι της βασιλίσσης, ή όποια εινε άνησυχήσει από την παρατηρούμενη άπουσία του.

—'Όταν σου έλεγα—μουρμού-

Η άνατολίτικη ζωή εξασκούσε πάντοτε κάποια εξαιρετική γοητεία στους Ευρωπαίους και ιδιαιτέρως σε μερικούς εκκεντρικούς Άγγλους άριστοκράτες.

Ένας απ' αυτούς, ο περίφημος λόρδος Χώντλεϋ, αφού περιηγήθηκε επί έτη δλη την 'Ασία, από τις όχθες του Βοσπόρου έως την Κίνα, τόσο πολύ άγάπησε την 'Ανατολή, ώστε στο τέλος έγινε έξωμότης και άπάσθηκε την μωαβιτική θρησκεία με τό δυναμισμό όσον έπληξε την 'Αγγλία. Έκτοτε έμεινε στην 'Ασία και ήταν πάντοτε ντυμένος σαν μουσουλμάνος φύλαρχος.

Ο λόρδος Χώντλεϋ δεν ήταν ή μόνος. Άλλα χρόνια έπειτα απ' αυτόν, ένας άλλος Άγγλος άριστοκράτης, ο λόρδος Στάντλεϋ ντ' Αντράλϋ άπάσθηκε έπίσης τον μωαβιτισμό, και έμεινε πιστός στη νέα του θρησκεία και όταν άκ'μη έαναγύρισε στην 'Αγγλία. Οι συγγενείς και οι φίλοι του έκκεντρικού λόρδου επί έτη έλόκληρα δεν είχαν όποιαδήποτε τίποτα. Όταν όμως πέθανε και έπρόκειτο να ταφή στο πάρκο του πατρογονικού του πύργου σιδ 'Αντέρλεϋ, άκουσαν με έκπληξη τον συμβολαιογράφο του να τους λέη ότι ή τελευταία θέλησις του άποθανόντος λόρδου ήταν να ταφή σύμφωνα με τους μουσουλμανικούς θρησκευτικούς κανόνες. Και τους έδειξε την άυτόγραφη διαθήκη που είχε στείλει λίγο προ του θανάτου του...

...ο Κανδαυλος, σκόδοντας προς τόν Γύγι, ότι εινε άνοήτος ό άνθρωπος, είχα μεγάλο δικαιο...Και να ή άπόδειξη: διεσκέδαξα έδω...Βρισκόμουν μακριά της...και να σου την άμέσως νοιάστηκε για μένα... 'Ας εινε... Θάρθω πάλι γρήγορα να σε ξαναδώ... Θέ ξαναέρω να φάω μαζί σου και με τη Νεμέα.

—'Η Μεγαλειότης Σας θα εινε πάντοτε εύπρόσδεκτη...

—Φώναξε τώρα τη Νεμέα να την άποχωρήτησω.

—'Η Νεμέα έφτασε σε λίγο...

Ο βασιλιάς της κρέμασε σ' αυτά, βγάζοντας τα από τα δικά του, ένα ζευγάρι σκουλαρίκια χρυσόμεινα με πολύτιμα πετράδια, έπειτα τη φίλησε πατρικά στο μέτωπο και τέλος, ύπερ' από ένα τελευταίο αναστεναγμό, αφού άποχαρήτησε και τόν Γύγι, έφυγε.

(Ακολούθει)

ο μακαρίτης. Και τότε οι φίλοι και οικείοι του εξωμότη λόρδου θυμήθηκαν ότι από τόν καιρό που είχε γυρίσει απ' την 'Ασία δεν είχε βάλει ποτέ στο στόμα του όποιαδήποτε ποτό.

Μία άλλη άγγλίσ άριστοκράτης, ή όραιότερη μίς Ροζίτα Φόρμπε, έζησε πολλά χρόνια της ζωής της άνάμεσα στις μουσουλμανικές φυλές των νομάδων της 'Αραβίας. Κατά τό διάστημα δέ αυτό τόσο πολύ είχε άρμολωθεί προς τήν ζωή των μωαβιθανών και τόσο είχαν ριχθεί μέσα της ή συνήθειές τους και προ πάντων ή συστολή τους άπέναντι των άνδρών, ώστε όταν έπειτα από μερικά χρόνια ξαναγύρισε στην 'Αγγλία απ' την 'Αραβία, μόλις βρισκόταν μπροστά σε άνδρα και μιλούσε μαζί του, χομήλωνε άσυναισθήτως τα μάτια της τροπαιομένης. Ούτε τόν άδελφό της δέν τολμούσε να κοιτάξει κατάματα.

—'Η μίς Ροζίτα Φόρμπε παντρεύθηκε τό 1922 τόν τολμηρό έξερευνητή Μάκ Γκράθ και άμέσως μετά τόν γάμο της γύρισε πάλι μαζί του κοντά στις φυλές των νομάδων της 'Αραβίας, όπου και ζουν ακόμη.

ΠΑΝΑ ΤΟΙΟΤΟΙΑ

ΛΥΠΗΘΗΤΕ ΜΕ

—'Αγαπώ μία παντρεμένη ελκροί χρονώ, σαν με ιδή αναστενάζει, σαν τήν δώ ποιό.

—'Αγαπώ μία παντρεμένη λυπημένη με, σέρτε στο καλό, διαβάτες, και άφήτε με.

Είρω ότι μες χωρίζει οδρανός και γή κι' ή έλπίδες μου πως εινε φαρμακείο πηγή.

Είρω ότι μες χωρίζει τό στεφάνωμα κι' όσα λέγω εινε μαύρα και παράνομα.

Μά αφού σκώ' ή καρδιά μου μία φορά να πώ μία φορά εις τη ζωή μου πως τήν άγαπώ!

—Τράβη, μικροπαντρεμένη, τράβη από δω, μη με ξαναβείς ποτέ σου μη σε ξαναβείς...

Ι. Δαυβέργης

Τά προηγούμενα φύλλα της 'Οικογενείας τιμωνται προς τρεις δραχμάς έκαστον.

ΠΑΝΑ ΤΟΙΟΤΟΙΑ

ΛΥΠΗΘΗΤΕ ΜΕ

—'Αγαπώ μία παντρεμένη ελκροί χρονώ, σαν με ιδή αναστενάζει, σαν τήν δώ ποιό.

—'Αγαπώ μία παντρεμένη λυπημένη με, σέρτε στο καλό, διαβάτες, και άφήτε με.

Είρω ότι μες χωρίζει οδρανός και γή κι' ή έλπίδες μου πως εινε φαρμακείο πηγή.

Είρω ότι μες χωρίζει τό στεφάνωμα κι' όσα λέγω εινε μαύρα και παράνομα.

Μά αφού σκώ' ή καρδιά μου μία φορά να πώ μία φορά εις τη ζωή μου πως τήν άγαπώ!

—Τράβη, μικροπαντρεμένη, τράβη από δω, μη με ξαναβείς ποτέ σου μη σε ξαναβείς...

Ι. Δαυβέργης

Τά προηγούμενα φύλλα της 'Οικογενείας τιμωνται προς τρεις δραχμάς έκαστον.

ΠΑΝΑ ΤΟΙΟΤΟΙΑ

ΛΥΠΗΘΗΤΕ ΜΕ

—'Αγαπώ μία παντρεμένη ελκροί χρονώ, σαν με ιδή αναστενάζει, σαν τήν δώ ποιό.

—'Αγαπώ μία παντρεμένη λυπημένη με, σέρτε στο καλό, διαβάτες, και άφήτε με.

Είρω ότι μες χωρίζει οδρανός και γή κι' ή έλπίδες μου πως εινε φαρμακείο πηγή.

Είρω ότι μες χωρίζει τό στεφάνωμα κι' όσα λέγω εινε μαύρα και παράνομα.

Μά αφού σκώ' ή καρδιά μου μία φορά να πώ μία φορά εις τη ζωή μου πως τήν άγαπώ!

—Τράβη, μικροπαντρεμένη, τράβη από δω, μη με ξαναβείς ποτέ σου μη σε ξαναβείς...

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

ΡΟΜΑΝΕΤΤΙ, Ο «ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ»

Στον έορτασμό μιάς ιστορικής επέτειου. Ένας λήστας, ανενόχλητος μεταξύ των έπισημών. Ο άρχων Ρομανέττι. Η τίμιος έπιχειρήσεις ενός ληστή, Ένας άτυχης έρωας. Πώς βγήκε ο Ρομανέττι από κλαρί. Τα έγκλημά του. Η συμμορία του και οι πράκτορές του. Το είδωλο του Κορσικανικού λαού. Τα παπούτσια του συμμορίτου.

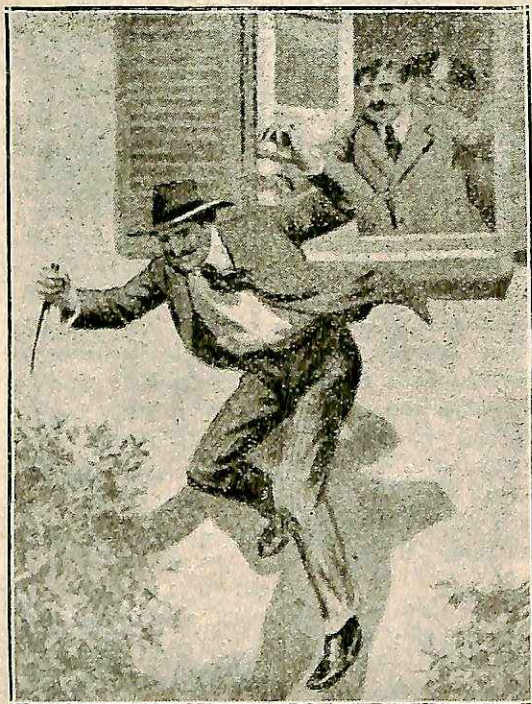
Τόν διέταξε να βγάλει τα παπούτσια του, και τα ρούχα του...

μιας δέν τολμοίς κανείς ν' ανακατευθί στις δουλειές του. Κάθε πρωί οι ύπάλληλοι του Ρομανέττι μεταφέρονταν στην αγορά του Αϊακίου 240 λίρες γάλα. Είχε ακόμη και άλλα, τα οποία έλάμβαναν μέρος στις κουρσές και πολλές φορές νικούσαν.

Είχε φύγει πάλι για το Μακίς. Διέκοπτε και καταδικάστηκε έφημην. Δεκαπέντε μέρες μετά την δίση, ο μνηστής του Κορσικανού βγήκε έξω από το χωριό του για να πάει σ' ένα άλλο χωριό. Στο δρόμο όμως βρέθηκε μπροστά στον Ρομανέττι, ο οποίος τον παραμόνευσε για να τον έκδικηθη σύμφωνα με το πατροπαράδοτο έθιμο των Κορσικανών, τη «βεντέτα». Με μια σφαίρα ο Ρομανέττι έσπασε κατά γής νεκρόν τον άνθρωπο ο οποίος τον είχε καταγγείλει ψευδώς.

Ένας κακοί δοθέντος μύρια έπονται έλεγαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

Έκτοτε άρχισαν να σημειώνονται διάφοροι φόντοι τους οποίους ή αστυνομία και ή τοπικές έφημερίδες απέδιδαν στον Ρομανέττι.

Ο Ρομανέττι πήδησε απ' το παράθυρο κι έφυγε.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

Έκτοτε άρχισαν να σημειώνονται διάφοροι φόντοι τους οποίους ή αστυνομία και ή τοπικές έφημερίδες απέδιδαν στον Ρομανέττι.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

Έκτοτε άρχισαν να σημειώνονται διάφοροι φόντοι τους οποίους ή αστυνομία και ή τοπικές έφημερίδες απέδιδαν στον Ρομανέττι.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

Έκτοτε άρχισαν να σημειώνονται διάφοροι φόντοι τους οποίους ή αστυνομία και ή τοπικές έφημερίδες απέδιδαν στον Ρομανέττι.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

«Η είσοδος του Αϊακίου...» είπαν οι άρχαιοι... Το ένα έγκλημα φέρνει κι άλλα. Έστερα από λίγους καιρούς δύο τολμοί χωροφύλακες που είχαν ξεκινήσει για να πιάσουν τον Ρομανέττι μέσα στο Μακίς δέν ξαναγύρισαν πια πίσω. Έπειτα από μερικές βδομάδες ένα άλλο απόσπασμα βρήκε τα πτώματά τους.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Πόσες έφημερίδες έκδιδονται σ' όλον τον κόσμο; Κανείς δέν μπορεί να το ξέρει ακριβώς γιατί διαρκώς έκδίδονται και καινούργιες, ενώ συγχρόνως άλλες κλείνουν δια παντός. Άκόμη περισσότερο δέν μπορεί κανείς να ξέρει πόσες έφημερίδες έχουν έκδοθη απ' τον καιρό που εφευρέθηκε ή τυπογραφία ως σήμερα.

Κατά προσέγγιση ένας υπολογίζεται—και τον υπολογισμό αυτόν τον έχουν κάνει ή μεγάλες έταιρίες πωλήσεως χάρτου τυπογραφικού—έτι σ' όλον τον κόσμο έκδίδονται έναμιση εκατομμύριο έφημερίδες και περιοδικά. Ένας βεβαιος εκατομμυριοετής ο Βίντεν Μπρεκ είχε την ύπομονή να σχηματίσει πρό του πολέμου μία συλλογή έφημερίδων. Και είχε κατορθώσει να συλλέξει 35.000 αντίτυπα διαφόρων έφημερίδων από όλες τις χώρες της γης. Η μοναδική έκδοση διεθνούς συλλογής έφημερίδων χανθηκε την εποχή του πολέμου, όποτε και ο ίδιος κτήτης της σκοτώθηκε στο μέτωπο.

Μέσα σ' αυτήν ήταν ή πιό παραξενιά, εφημερίδα που μεριές που μπορεί κανείς να φαντασθεί και ή περισσότερες, φυσικά από αυτές ήταν άμερικανικές, όπως άλλως τε τα περισσότερα παράξενα του κόσμου.

Μεταξύ αυτών ήταν ένα αντίτυπο μιάς μοναδικής στον κόσμο εφημερίδας που είχε έκδοσει πρόσφατα στην Βαλτιμόρη ένας ευρύς σιαστος διομηχανος σοκολάτας και ή οποία είχε κανει πάταγο στην εποχή της. Άντι χάρτιου, ή ελάνθης, τα τηλεγραφήματα, τα χρονικά και ή αγγελίες, όλα τέλως ή βλν μιάς κανονικής έφημερίδας—φυσικά συνεπώς—ήταν τυπωμένη επάνω σ' ένα λεπτό φύλλο... σοκολάτας. Και έτσι οι αναγνώστες μετά την ανάγνωσι έτρωγαν την σοκολάτα και έφημερίδα.

Ένας άλλος πρακτικώτερος έπιχειρηματίας της Νέας Υόρκης είχε έκδώσει πρό του πολέμου μία έφημερίδα που τυπωνόταν επάνω σε πανί. Έτσι αφού έδιάβαζε κανείς την βλν της έφημερίδας ή έστελνε στην πλίστρα και έπειτα την χρησιμοποιούσε για μανδήλι ή για πετσέτα.

Άργότερα ένας άλλος Νεοϋρκέζος έπιχειρηματίας έκδωσε την έφημερίδα—μανδήλι που τυπωνόταν—σε πανί.

Τον Ιανουάριο του 1920 έγινε στο χωριό Καλακάττι ο γάμος της μεγάλης κόρης του Ρομανέττι με έναν πλούσιο κτηνοτρόφο. Το γεγονός έκδοθηκε μ' ένα μεγαλοπρεπές τεύχος γλέντι που θα μείνει μοναδικό στα χρονικά της Κορσικής. Στο γαμήλιο γεύμα παρευβήσαν τριακόσιοι καλεσμένοι μεταξύ των οποίων έσ δήμαρχοι γειτονικών κομμοπόλεων. Και για να μην σκεφθούν καν οι χωροφύλακες να διακόψουν το τεύχος, ο ένοχος γλέντι ο Ρομανέττι έλαβε τα μέτρα του. Έστειλε δηλαδή 40 από τους συμμορίτες του κι έπορεύτησαν συστηματικά τους στρατώνες των χωροφύλακων άπαγορεύοντάς τους να βγούν από μέσα έξω και άσπλοι, ή για προσωπικές δουλειές. Έπίσης άλλοι συμμορίτες είχαν τοποθετηθί στα έγκατα σημετα γύρω απ' την κομμοπολι.

Κι έτσι «ο Βασιλεύς του Δάσου» άφοσιώθηκε ανενόχλητος στο γαμήλιο γλέντι που διήρκεσε δεκαοχτώ ώρες...

Οι Υψηλότεροι Άνδρες

Από τα πορίσματα που έδωλε ή τελευταία έρευνα για το μέσο άνάστημα των ανθρώπων διαφόρων εθνών και φυλών απέδειχτησαν τα εξής: Το ύψος άνάστημα σ' όλον κόσμο το έχουν οι Άγγλοι, πού κατά μέσον όρον φτάνουν στο ύψος των πέντε ποδών και έννέα δακτύλων. Δεύτεροι έρχονται οι Άρρενες κάτοικοι των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικής πού εινε κατά δύο δακτύλους κοντίτεροι από τους Άγγλους. Τό άνάστημα των περισσότερων κατοίκων της Ευρώπης φτάνει τους πέντε πόδας και έξ δακτύλους. Έξαιρούνται μόνο οι Αυστριακοί, οι Ισπανοί και οι Πορτογάλλοι πού έχουν άνάστημα κάτω από τον μέσον αυτόν όρον.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό σπύτι εινε το βασίλειο της γυναίκας όπου πρέπει να κυβερνά με την αγαθότητα, τη γλυκύτητα και την τρυφερότητα.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Πόσες έφημερίδες έκδιδονται σ' όλον τον κόσμο; Κανείς δέν μπορεί να το ξέρει ακριβώς γιατί διαρκώς έκδίδονται και καινούργιες, ενώ συγχρόνως άλλες κλείνουν δια παντός. Άκόμη περισσότερο δέν μπορεί κανείς να ξέρει πόσες έφημερίδες έχουν έκδοθη απ' τον καιρό που εφευρέθηκε ή τυπογραφία ως σήμερα.

Κατά προσέγγιση ένας υπολογίζεται—και τον υπολογισμό αυτόν τον έχουν κάνει ή μεγάλες έταιρίες πωλήσεως χάρτου τυπογραφικού—έτι σ' όλον τον κόσμο έκδίδονται έναμιση εκατομμύριο έφημερίδες και περιοδικά. Ένας βεβαιος εκατομμυριοετής ο Βίντεν Μπρεκ είχε την ύπομονή να σχηματίσει πρό του πολέμου μία συλλογή έφημερίδων. Και είχε κατορθώσει να συλλέξει 35.000 αντίτυπα διαφόρων έφημερίδων από όλες τις χώρες της γης. Η μοναδική έκδοση διεθνούς συλλογής έφημερίδων χανθηκε την εποχή του πολέμου, όποτε και ο ίδιος κτήτης της σκοτώθηκε στο μέτωπο.

Μέσα σ' αυτήν ήταν ή πιό παραξενιά, εφημερίδα που μεριές που μπορεί κανείς να φαντασθεί και ή περισσότερες, φυσικά από αυτές ήταν άμερικανικές, όπως άλλως τε τα περισσότερα παράξενα του κόσμου.

Μεταξύ αυτών ήταν ένα αντίτυπο μιάς μοναδικής στον κόσμο εφημερίδας που είχε έκδοσει πρόσφατα στην Βαλτιμόρη ένας ευρύς σιαστος διομηχανος σοκολάτας και ή οποία είχε κανει πάταγο στην εποχή της. Άντι χάρτιου, ή ελάνθης, τα τηλεγραφήματα, τα χρονικά και ή αγγελίες, όλα τέλως ή βλν μιάς κανονικής έφημερίδας—φυσικά συνεπώς—ήταν τυπωμένη επάνω σ' ένα λεπτό φύλλο... σοκολάτας. Και έτσι οι αναγνώστες μετά την ανάγνωσι έτρωγαν την σοκολάτα και έφημερίδα.

Ένας άλλος πρακτικώτερος έπιχειρηματίας της Νέας Υόρκης είχε έκδώσει πρό του πολέμου μία έφημερίδα που τυπωνόταν επάνω σε πανί. Έτσι αφού έδιάβαζε κανείς την βλν της έφημερίδας ή έστελνε στην πλίστρα και έπειτα την χρησιμοποιούσε για μανδήλι ή για πετσέτα.

Άργότερα ένας άλλος Νεοϋρκέζος έπιχειρηματίας έκδωσε την έφημερίδα—μανδήλι που τυπωνόταν—σε πανί.

Τον Ιανουάριο του 1920 έγινε στο χωριό Καλακάττι ο γάμος της μεγάλης κόρης του Ρομανέττι με έναν πλούσιο κτηνοτρόφο. Το γεγονός έκδοθηκε μ' ένα μεγαλοπρεπές τεύχος γλέντι που θα μείνει μοναδικό στα χρονικά της Κορσικής. Στο γαμήλιο γεύμα παρευβήσαν τριακόσιοι καλεσμένοι μεταξύ των οποίων έσ δήμαρχοι γειτονικών κομμοπόλεων. Και για να μην σκεφθούν καν οι χωροφύλακες να διακόψουν το τεύχος, ο ένοχος γλέντι ο Ρομανέττι έλαβε τα μέτρα του. Έστειλε δηλαδή 40 από τους συμμορίτες του κι έπορεύτησαν συστηματικά τους στρατώνες των χωροφύλακων άπαγορεύοντάς τους να βγούν από μέσα έξω και άσπλοι, ή για προσωπικές δουλειές. Έπίσης άλλοι συμμορίτες είχαν τοποθετηθί στα έγκατα σημετα γύρω απ' την κομμοπολι.

Κι έτσι «ο Βασιλεύς του Δάσου» άφοσιώθηκε ανενόχλητος στο γαμήλιο γλέντι που διήρκεσε δεκαοχτώ ώρες...

Οι Υψηλότεροι Άνδρες

Από τα πορίσματα που έδωλε ή τελευταία έρευνα για το μέσο άνάστημα των ανθρώπων διαφόρων εθνών και φυλών απέδειχτησαν τα εξής: Το ύψος άνάστημα σ' όλον κόσμο το έχουν οι Άγγλοι, πού κατά μέσον όρον φτάνουν στο ύψος των πέντε ποδών και έννέα δακτύλων. Δεύτεροι έρχονται οι Άρρενες κάτοικοι των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικής πού εινε κατά δύο δακτύλους κοντίτεροι από τους Άγγλους. Τό άνάστημα των περισσότερων κατοίκων της Ευρώπης φτάνει τους πέντε πόδας και έξ δακτύλους. Έξαιρούνται μόνο οι Αυστριακοί, οι Ισπανοί και οι Πορτογάλλοι πού έχουν άνάστημα κάτω από τον μέσον αυτόν όρον.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό σπύτι εινε το βασίλειο της γυναίκας όπου πρέπει να κυβερνά με την αγαθότητα, τη γλυκύτητα και την τρυφερότητα.

Πόσες έφημερίδες έκδιδονται σ' όλον τον κόσμο; Κανείς δέν μπορεί να το ξέρει ακριβώς γιατί διαρκώς έκδίδονται και καινούργιες, ενώ συγχρόνως άλλες κλείνουν δια παντός. Άκόμη περισσότερο δέν μπορεί κανείς να ξέρει πόσες έφημερίδες έχουν έκδοθη απ' τον καιρό που εφευρέθηκε ή τυπογραφία ως σήμερα.

Κατά προσέγγιση ένας υπολογίζεται—και τον υπολογισμό αυτόν τον έχουν κάνει ή μεγάλες έταιρίες πωλήσεως χάρτου τυπογραφικού—έτι σ' όλον τον κόσμο έκδίδονται έναμιση εκατομμύριο έφημερίδες και περιοδικά. Ένας βεβαιος εκατομμυριοετής ο Βίντεν Μπρεκ είχε την ύπομονή να σχηματίσει πρό του πολέμου μία συλλογή έφημερίδων. Και είχε κατορθώσει να συλλέξει 35.000 αντίτυπα διαφόρων έφημερίδων από όλες τις χώρες της γης. Η μοναδική έκδοση διεθνούς συλλογής έφημερίδων χανθηκε την εποχή του πολέμου, όποτε και ο ίδιος κτήτης της σκοτώθηκε στο μέτωπο.

Μέσα σ' αυτήν ήταν ή πιό παραξενιά, εφημερίδα που μεριές που μπορεί κανείς να φαντασθεί και ή περισσότερες, φυσικά από αυτές ήταν άμερικανικές, όπως άλλως τε τα περισσότερα παράξενα του κόσμου.

Μεταξύ αυτών ήταν ένα αντίτυπο μιάς μοναδικής στον κόσμο εφημερίδας που είχε έκδοσει πρόσφατα στην Βαλτιμόρη ένας ευρύς σιαστος διομηχανος σοκολάτας και ή οποία είχε κανει πάταγο στην εποχή της. Άντι χάρτιου, ή ελάνθης, τα τηλεγραφήματα, τα χρονικά και ή αγγελίες, όλα τέλως ή βλν μιάς κανονικής έφημερίδας—φυσικά συνεπώς—ήταν τυπωμένη επάνω σ' ένα λεπτό φύλλο... σοκολάτας. Και έτσι οι αναγνώστες μετά την ανάγνωσι έτρωγαν την σοκολάτα και έφημερίδα.

Ένας άλλος πρακτικώτερος έπιχειρηματίας της Νέας Υόρκης είχε έκδώσει πρό του πολέμου μία έφημερίδα που τυπωνόταν επάνω σε πανί. Έτσι αφού έδιάβαζε κανείς την βλν της έφημερίδας ή έστελνε στην πλίστρα και έπειτα την χρησιμοποιούσε για μανδήλι ή για πετσέτα.

Άργότερα ένας άλλος Νεοϋρκέζος έπιχειρηματίας έκδωσε την έφημερίδα—μανδήλι που τυπωνόταν—σε πανί.

Τον Ιανουάριο του 1920 έγινε στο χωριό Καλακάττι ο γάμος της μεγάλης κόρης του Ρομανέττι με έναν πλούσιο κτηνοτρόφο. Το γεγονός έκδοθηκε μ' ένα μεγαλοπρεπές τεύχος γλέντι που θα μείνει μοναδικό στα χρονικά της Κορσικής. Στο γαμήλιο γεύμα παρευβήσαν τριακόσιοι καλεσμένοι μεταξύ των οποίων έσ δήμαρχοι γειτονικών κομμοπόλεων. Και για να μην σκεφθούν καν οι χωροφύλακες να διακόψουν το τεύχος, ο ένοχος γλέντι ο Ρομανέττι έλαβε τα μέτρα του. Έστειλε δηλαδή 40 από τους συμμορίτες του κι έπορεύτησαν συστηματικά τους στρατώνες των χωροφύλακων άπαγορεύοντάς τους να βγούν από μέσα έξω και άσπλοι, ή για προσωπικές δουλειές. Έπίσης άλλοι συμμορίτες είχαν τοποθετηθί στα έγκατα σημετα γύρω απ' την κομμοπολι.

Κι έτσι «ο Βασιλεύς του Δάσου» άφοσιώθηκε ανενόχλητος στο γαμήλιο γλέντι που διήρκεσε δεκαοχτώ ώρες...

Οι Υψηλότεροι Άνδρες

Από τα πορίσματα που έδωλε ή τελευταία έρευνα για το μέσο άνάστημα των ανθρώπων διαφόρων εθνών και φυλών απέδειχτησαν τα εξής: Το ύψος άνάστημα σ' όλον κόσμο το έχουν οι Άγγλοι, πού κατά μέσον όρον φτάνουν στο ύψος των πέντε ποδών και έννέα δακτύλων. Δεύτεροι έρχονται οι Άρρενες κάτοικοι των Ένωμένων Πολιτειών της Άμερικής πού εινε κατά δύο δακτύλους κοντίτεροι από τους Άγγλους. Τό άνάστημα των περισσότερων κατοίκων της Ευρώπης φτάνει τους πέντε πόδας και έξ δακτύλους. Έξαιρούνται μόνο οι Αυστριακοί, οι Ισπανοί και οι Πορτογάλλοι πού έχουν άνάστημα κάτω από τον μέσον αυτόν όρον.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό σπύτι εινε το βασίλειο της γυναίκας όπου πρέπει να κυβερνά με την αγαθότητα, τη γλυκύτητα και την τρυφερότητα.

Τό σπύτι εινε το βασίλειο της γυναίκας όπου πρέπει να κυβερνά με την αγαθότητα, τη γλυκύτητα και την τρυφερότητα.

Τό σπύτι εινε το βασίλειο της γυναίκας όπου πρέπει να κυβερνά με την αγαθότητα, τη γλυκύτητα και την τρυφερότητα.

ΦΙΛΑΘΕΛΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΑΛΦΩΝΣΟΥ ΑΛΛΑΙ

Όλοι οι μεγάλοι εθνομορφάροι του κόσμου υπήρξαν ως επί το πλείστον στον ιδιωτικό τους βίο άνθρωποι κατσοφής, νευρικοί και μεγαλοήλιοι. Έξαιρετη του γενικού αυτού κανόνος αποτέλεσε ο γάλλος εθνομορφάρος Άλφόνσος. Άλλοι, ό όποιος και άνοιχτοκαρδος ήτανε και διαχυτικός και, πρδ παντός, τρωμερό πειραχτήριον...

Ένα από τα πολλά κόλπα του ήταν και το εξής:

Όταν πήγαινε σε ταξίδι και κοιμόταν σε κανένα ξενοδοχείο, συνέιθιζε πάντοτε να δίνει στο γκαρσόν—το έπιφορτισμένο να ξυπνήσει τους πελάτες το πρωί, την ώρα που θα έλεγαν εκείνοι—όχι τον αριθμό του δωματίου του δωματίου, αλλά τους αριθμούς των διπλώνων δωματίων. Γιατί αυτό; Άπλοδοτα: για να ξυπνήσει από το θορυβό που θα έκαναν στα διπλάνα δωματία, αυτός να ξυπνιόταν και να πετάγεται τρομαγμένος από το κρεβάτι του, άκούγοντας το γκαρσόν να χτυπά δυνατά την πόρτα του. Παραδειγματός χάριν: έπαινα, στο ξενοδοχείο, το δωματίο αριθ. 21. Έ, λοιπόν, έδινε στο γκαρσόν τους αριθμούς των δύο διπλώνων δωματίων, το 20 και το 22 με την παράκληση να τον ξυπνήσουν ή ώρα 6 1/2 το πρωί.

Το κόλπο αυτό το έπαινα και στο ξενοδοχείο μιάς επαρχιακής πόλεως της Γαλλίας στην οποία είχε πάει χάριν άναμνηχής. Το τριού έφευγε ή ώρα πέντε το πρωί. Και ο Άλλαι έδωσε στο γκαρσόν το αριθμό των διπλώνων δωματίων με την παράκληση να τον ξυπνήσουν στις 5 άκριβως.

Πράγματι: στις 5, ο Άλλαι άκουσε στον ύπνο του κάτι άκαθόριστες φωνές και ξύπνησε ήρεμα και γλυκά, χωρίς να τρομάξει καθόλου. Αυτό πού ήθελε δηλαδή. Δίπλα του όμως, στον αριθ. 14—ο Άλλαι είχε πιάσει τον αριθ. 15—γινότανε όληνη μάχη.

Ο πελάτης πού τον είχαν ξυπνήσει, κατέβηκε θεούς και δαίμονες. Μα, κήνος, έλεγε το γκαρσόνι, σου είπα άγώ να με ξυπνήσεις από ή ώρα πέντε το πρωί! Φεύγα από δω, να μη σου πετάξω κανένα παπούτσι στο κεφάλι!...

Το γκαρσόνι μαθημένο να δέχεται κατάπονα την καταγιά των άβυσσων των πελάτων πού άγούρευαν να σπαστούν νευρικά, προχώρησε άπαθώς στον αριθ. 16.

Νιού! Νιού! Χτύπησε δυνατά την πόρτα.

—Πού; ρώτησε από μέσα ή τρομαγμένη φωνή ενός ανθρώπου, πού ταραχτηκε μες στον ύπνο του.

—Ξυπνήστε, κύριε, το είπα το γκαρσόνι. Είπε ή ώρα πέντε...

—Η ώρα πέντε; ρώτησε ή φωνή, με άπορία. Καλή, παιδί μου, εύχαριστώ...

Ο Άλλαι, ο όποιος ένώ ντυνότανε, άκούγε μες από το λεπτό μεσότοιχο τις συνομιλίες των πελατών με το γκαρσόνι—γελώντας σατανικά, ο άληθινός, για το άσχημο κόλπο πού έπαιζε στους δυο γαϊδάρους του—άπόρησε μη άκούγοντας το 16 να βλαστημάει και να εινε όπισς το 14. Μήπως πρσάγματι ήθελε να ξυπνήσει και κεινο ή ώρα 5;

Μά όταν, ύστερ' από λίγο έβγαине ο Άλλαι από το δωμάτιό του, είδε τον πελάτη του 16—ένα αγαθό γκαρσόνι—να βγαίνει και κεινο από το δωμάτιό του, σκεπτικό, τριβώντας το πηγούνι του με το χέρι του, και δείχνοντας με την έκφραση της μορφής του πώς προσπαθούσε να θυμηθί αν πραγματικά είχε συστήσει στο γκαρσόνι να τον ξυπνήσει τόσο πρωί!...

ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΠΟΔΥΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το τραίνο ήταν έτοιμο να ξεκινήσει. Ο Άγης βγήκε τότε στο παραθύρο. Άλλα ενω ζήτησε με το βλέμμα τον πεθερό του, άκουσε άξαφνα μία φωνή τρανταχτή:

— Μπών βουαγιάζ, μουσεί!.

Στρέφεται κι βλέπει αντίκρυ του, εκεί άπέναντί... τον ξένο που είχε γνωρίσει χθές στο καφφενείο!.. Τού έβγαλε ζωντανά, φιλικά και κι εξακολουθούσε να του φωνάζει.

— Μπών βουαγιάζ!..

— Παραξενεύθηκε ο Άγης γι' αυτή τη δαχτυλίδι μερόνους του ξένου, που χθές στο καφφενείο του είχε φανή μάλλον σο άρτος, κι επιφυλακτικός άντικατέστησε όμως με την ίδια ζωηρότητα και σεράρηκε να χαιρετήσει και τον πεθερό του, που σιωπούσαν λίγα βήματα μακρότερα από τον ξένο, κοντά στο παράθυρο του βαγونيού.

Τότε, με την άκρη του ματιού του, είδε ότι ο ξένος σήκωσε γρήγορα μία φωτογραφική μηχανή, που κρατούσε, και τού πήρε ένα έστειλάντι.

— Δέστε, στη στιγμή, άναεώθηκε η χιμαινή του υποφύλα και γύρισε προς τον ξένο, για να έλθω καλύτερα, να β δειωτή.

— Άλλά εκείνος, άπου έκαμε εία στο Δούριό, έστρεψε τη ράχη του προς το τραίνο, έτοιμος να φύγει από την πόλη...

Ο Άγης σκέπτηκε να πεταχτεί έξω και να τον προφθάσει. Για να έλθω τουλάχιστον, αν έκεινο που κρατούσε ήτο πράγματι κοντά, γιατί με μία στιγμή που το είδε, δέν ήταν κι' έντελως βέβαιος. Άλλά δέν έπρόφθισε να κινή τίποτα. Το τραίνο ξεκίνησε. Κι' από το παράθυρο ο Άγης έβλεπε να βλέπει τον κύρ Μιχάλη, που στεκόταν να τον άποχαιρετά, και τέν ξένον που άπομακρύνονταν ήσυχά...

— Έπειτα, όταν το τραίνο προχώρησε κι' ο Άγης δέν μπορούσε πεί να βλέπει κανένα, μπήκε μέσα, κάτω σε στή θέση του κι' άρχισε να συλλογίζεται.

Τι γύρισε κείνος ο άθροπος, ο β ποιος του καφφενείου, στο Σταυμό, την ώρα που έφαιγε; Και γιατί τού πήρε τη φωτογραφία του...

— Άλήθεια λοιπόν, τέν κατασκόπευε από χθές; Κι' είχε νατορθεί να μάθω πώς ήάφαιγε σήμερα με το σιδερέδιο; Και πήγε και έλθης, για να β δειωτή και να τέν φωτογραφίσω; Περίεργα!.. Μά γιατί!.. Για ποιά συμπεριφορά!..

— Από ποιους βλαμμένος;.. Κι' αν πραγματικώς τού πήρε τη φωτογραφία του, τί θα τέν έκανε; Μου θα τέν έστελνει; Και τότε;..

— Άπρόφθιμε πεί κανείς να τον κρατήσει ο' εκείνο τού ταξίδι;.. Ήταν άδύνατον να βγή σ' αυτή άπάντηση ο' αυτές τις ερωτήσεις ο' Άγης; Κι' άφού βισκίσε καμπίνα στο κεφάλι του, στο τέλος έγέλασε.

— Άνεστη!.. μου, συλλογίστηκε, έδω μου... Ποιάς έρει τί κρατούσε ο άνθρωπος και με φά νηκε πώς ήταν κοντά. Ποιάς έρει τί κι ήνα έκαμε, και με φά νηκε πώς τραβήζε πλάκα... Άλλά και να τω:ογράφησε πραγματι...

— Τι καλά!.. συλλογίζονται. Μακάρι έτσι κι' ως τή Μαδρίτη...

Πραγματικώς, τού ταξίδι του είχε άρχισει με τους καλ λιτερο υς ολιων υς. Τον τρωποποιούσε προπάντων έκείνη ή έκτακτη γαλήνη.

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

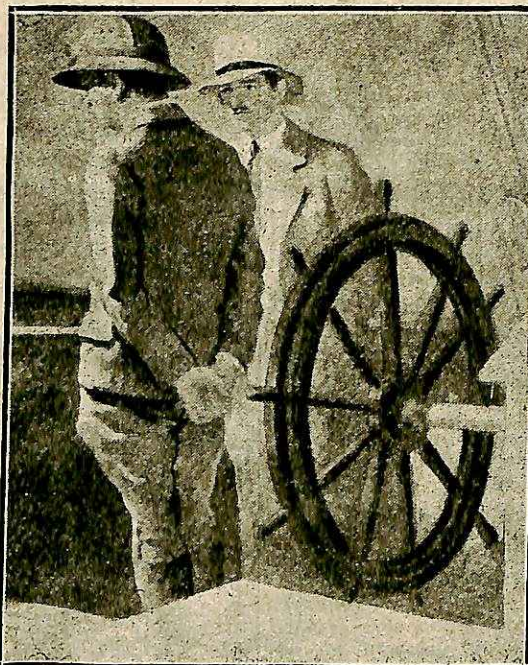
— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

Θάλασσα ακόμα, τού είπε ο δεύτερος πλοίαρχος, κοιτάζοντας τη θάλασσα.

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

— Ένας καλ ήρπετης ή θάλασσα, που άντα να κλούσε καθαρώτατα τού ζωηρά φωτα της πόλης και τού μισοφύγαρο που έλαμπε...

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ Η ΜΑΚΡΟΖΩΪΑ

Τό βιολί έφεύρεσις των νεωτέρων χρόνων. Ο έφευρέτης του. Σε ποιά ήλικία πέθαναν οι διάσημοι βιολιστάι. Η αξία των παλαιών βιολιών. Πώς ένπνεοντο οι μεγάλοι μουσικοί, κλπ.

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

— Έλάχιστοι άνθρωποι θα ξέ-

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΑΧΤΙΔΑ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

THE VALERIA PERETTI

Είχε ξαναγορίσει η άνοιξη και στις άκροποταμίες άθιζαν ή μαργαρίτες με την δόλοχρη καρδιά τους, τα πουλιά κελαιόδουναν επάνω στα κλαδιά των άνθιμωνών ροδακινών και ή σταγόνες της πρωϊνής δροσούλας έβρεπαν κάτ' από τις ατέλειες του ξερογόνου άνοιξιακού ήλιου.

ΟΑ' ή φύσις πανηγύριζε...

Ένας μονάχα άνθρωπος, ο Μπάλντο, δεν έβλεπε, δεν μπορούσε να ιδή ούτε τις μαργαρίτες, ούτε τα γαλανά νερά της δόχτης, ούτε τους φτερωτούς τραγουδιστάς γιατί ήσαν τυφλοί, τυφλός άκ γενετής! Δέν τά ελεγε ιδή ποτέ του, ποτέ του!... Δέν ήξερε την όψη του κόσμου. Δέν ήξερε π' ο'ι μονάχα από τις έντυπωσεις που κειτόσθωναν να συλλαμβάνη από τις άλλες αισθήσεις του.

Δέν ήξερε καλά-καλά τί διαφορά είχε ή άνοιξη άπ' τόν χειμώνα. Την προτιμούσε βέβαια πη ά-οιξί γιατί τότε ήσαν κάπως πιο ευχυνόμενοι. Τόν χειμώνα περνούσε τις ήμέρες του υνός, όλομόναχος, κλεισμένος επάνω στήν σοφίτα που κειτοκόσθωνε και περιμένοντας την ώρα που θα γύριζε ο πατέρας του άπ' την δουλειά για να τον δώρη το φτωχικό του φαγητό.

Την άνοιξη όμως τά πράγματα ήσαν διαφορετικά. Ο πατέρας του τόν έπαινε πρωτ-πρωτ, την ώρα που ήσαν έξω για την δουλειά του και τόν άφινε σ' μια γωνιά τη λεωφόρου. Τό βράδυ πάλι, τόν άφινε σ' ένα ό ή ως νύχτα και τόν έταυρε. Έκει καθισμένος όλη μέρα ο Μπάλντο ήξερε πως έλεγε μισή ή άπ' τούς άστικούς διαβάτες, που περιουσιζόντουσαν να τόν ρίχνουν καμμία πεντάρα, γι' αυτό να τόν άφινε όλη μέρα. Καί όμως, πόσο θα ήθελε ν' άκούη μερικά λόγια... Κανέναν, κανέναν όμως άπ' τούς βασιλικούς δι' βίτες δέν άείει να σπαθή έκει και να τόν κοινοποιήσουν λίγο. Μονο, που και ποή, ό άρρηκτός και ό γιανός της γειτονιάς, που ήξεραν πως έλεγε μισή ή δέν εινε μόνο ή πεντάρα και τά έρικέματα, περνούσαν μερικά λεπτά της ώρας και κοινοποιήσαν μαζύ του. Όλη την άλλη μέρα ο Μπάλντο έμενε όλομύναχος, με μόνη συντροφιά τόν ένιό του. Καί τότε ό δυστυχισμένος άρχισε να μονολογεί, να μιλάει δυνατά στόν έαυτό του.

— Έπειτα, όταν άκουω βήματα, δέκομαι τούς χρόνους και όμως δέν βλέπω ό καυμένος. Είμαι τυφλός άκ γενετής...

Και ή φράσις εκείνη που την ήλεγχε κάθε τόσο ήταν ένα αίνιγμα που μόνον Μπάλντο, ένα αίνιγμα που μόνον ή προσπαθούσε να λύση με τούς συλλογισμούς του:

— Τι διαφορά υπάρχει, έλεγε στόν έαυτό του, μεταξύ ενός άνδρα που δέν βλέπει και ενός που βλέπει; Τι σημαίνει το «βλέπω»; Δέν μπορεί να καταλάβω. Φαίνεται όμως πως οι άλλοι, έάνον που βλέπουν, έινε πιο ευτυχισμένοι από ό είνυνος δέν βλέπουν. Μά τί εινε πάλι ή ευτυχία; πώς την καταλαβαίνει κανείς;

— Άλλοτε πάλι, όταν άκουγε την λέξι ά γ α π η, προσπαθούσε να καταλάβη τη σημασία τη. Καί τότε έννοιζε ότι ήσαν όχι μόνο δυστυχής άλλα καταγοητευμένος και από κληρος, γιατί ποτέ κανένας δέν ελεγε δείξτε γι' αυτόν την παραμικρή άγάη...

Πολλοί έννοιζαν γι' αυτόν, όλοο άλλα κανέναν άγίαη.Κι' αυτό άκοιμή

ό πατέρας, του ποτέ δέν ελεγε έκδηλώς το παραμικρό αισθημό άγάπης για τόν άπόκληρο παιδί του. Άπεναντίς μάλιστα τού φερώνονα με κάποια έντιμότητα, με κάποια μνησικαμία, γιατί ελεγε γεννηθεί τυφλός και δέν ήσαν σε θέση να τού φαί ή χρησιμότης, ένά όλοι οι φίλοι και γ' ασιόη του είχαν παιδί άματά και ρωμαιολεα για νά τούς γοητευθήσουν.

Κάποια μέρα όμως συνέβη κάτι άσυμβέβαιο, κάτι που έκανε την καρδιά τού τυφλού να σκονιήση άπο μια βαθιά-παραμικρή ευχυνσιόση. Είχε άκούσει βήματα διαβατικά κοντά του, βήματα γυναικεία και, όπο- τάντα, άρχισε ν' άπαγγέλλη την συνειδημένη παραμικρή του. «Έλεσθί με τόν δυστυχή. Είμαι άδανος και έ- τών και δέν βλέπω ό καυμένος». Με την ύπερβολή των αίσθησεων που έχυν οι τυφλοί έννοιζαν πως κάτι έεσε μέσα στόν σκοφό του, κάτι όμως που δέν ήσαν νομομα. Έφερε

τότε, τόν χέρι μέσα, στό καπέλλο του και άντε- λήφθη πως ήσαν ένα λουκούδι. Ένα τριαντάφυλλο. Για μια στιγμή έβλεπε, κατάπλα- κτος, άκνητος. Έπ- ιτα τόν έρωτα άπ' αλά, τόν έφερε κοντά στή μύτη του, τόν μύρισε με κάποια δυσπιστία, έλν' άλ θει, και στό τέλος άνθισε στή χείλη τού ένά χαμόγέλο χα- σός, εύτυχίας γι' έ- νωμωμύνη. Η άγ- ωστη που τόν ελεγε προ- τεινέ ελεγε φρονέει προηγουμένως να βγά- λη και τά άγάπια άπ' τόν μίσχον για νά μ'ήν άγκυλωθή ό τυφλός.

Τό άσημαντό, έκείνο περιστατικό, ελεγε τε- ραστία σημασία για τόν Μπάλντο. Ήσαν ή ίσχυις νέας ζωής ά- σίας.

Η άγνοστη τόν ά- φησε λίγο να μιλήσ τόν τραντά- φυλλο, έπειτα καθήκει κοντά του και άρχισε να τόν μιλάει, να τόν ρωτάει για την έ- ή του, για τούς γονείς του, με μια φωνή άπληη, τρυφερή, με άνδιαφέρον και συμπόθεια.

— Σέ είδα, τόν είλε, να κάθεται σ' αυτή τη θέσι μόνος, πάντα μόνος καυμένος μου μικρούλη, και θέλω να σου κρατήσω λίγη συντροφιά... άν δέν σε πειράζει. Κι' άν θέλεις άδελφούμαι τακτικά να σου κρατάω συντροφιά.

— Ω, κυρία, τί καλή που είσαστε, τρυφή σε ό τυφλός.

Και ή άγνοστη κρατήσε την ύπο- σή σ' ής. Έφθανε τακτικά κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα, έκει στήν τυνημένη γωνιά τού Μπάλντο, σκεπτοταν κοντά του στό περδωμό, και έμενε όρες πολλές μαζύ του κοινοποιώντας για διάφορα πράγματα, πάντοτε μ' ένδιαφέρον και συμπάθεια και τόν σπιδιότερο με λεπτότητα και διάκριση.

Στην άρχή ο Μπάλντο ελεγε άπο- ρήσει για την πόση καλωσύνη κι

αυτοί της. Έφθανε τακτικά κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα, έκει στήν τυνημένη γωνιά τού Μπάλντο, σκεπτοταν κοντά του στό περδωμό, και έμενε όρες πολλές μαζύ του κοινοποιώντας για διάφορα πράγματα, πάντοτε μ' ένδιαφέρον και συμπάθεια και τόν σπιδιότερο με λεπτότητα και διάκριση.

τους. Την πρώτη που ήσαν και έ- κείνη τού ελεγε άποκριτή.

— Είμαι μιά έξην. Εινε λίγες μέρες που ήρθα έδώ στόν τόπο σας.

Κάθε πρωί και κάθε άπόγευμα που έρχοταν, πάντα τού έφερνε κάτι, άλλοτε πλάκες σοκολάτα, άλλοτε πα- κέτια με μπισκότα, ζαχαρωτά, πράγματα άγνωστα ως τότε για τόν άπόκληρο τυφλό. Τού μιλούσε πάντα χαϊδευστικά με την άπληη γοητευτική φωνή της, τόν έλεγε Μπαλντούτσι, τόν προσκαλούσε τ' ασερά να της διη- γηται τίς αχμίες του, τίς λύπες του, τίς στενωχόριες του. Σιγά-σιγά ό τυ- φλός άρχισε να της άνοιγη την προ- λόγη, την παρόθνα ψυχή του που ως τότε ελεγε μείνει άτόλута κλει- σμένη για όλους και που για πρώτη φορά έννοιζε να της φωνάζει μιά λυ- μής ευτυχίας και χαράς. «Ο- αν τίς μιλούσε, δέν μπορούσε να βρή ή ό- λη τις κατ' αλληλές λέξεις για να άφρα- σθή. Η λίγες λέξεις που ήξερε όσες μπορεί να μάθ ένας τυφλός έκ γε- νε ής που δέν φρονέσε κανείς να τόν άναθε- ψι—δέν τού έφταναν για νά ξεπεριεχούσ τόν κόσμο των αισθη- μάτων που έκλεινε μέσα του.

Έπειτα άρχισε σιγά- σιγά να ύποβάλη στήν άγνοστη διάφορες έρω- τήσεις με ήλπια και με σεβισμό: Πού ήσαν; πώς την έλεγαν; από πώς ήσαν; πόσων χρό- νών ήσαν; που κατοί- κούσε; τί δουλειά έ- κανε;

Εκείνη, κάθε φορά που άπορώκετο να τόν άπαντήσθ, κοινοστοέ- καν λίγο πάν να δια- ξε. Δέν άφινε όμως άν- τα να κοινοποιήσ την περι- γρηφή του. Τού ελεγε πη πώς ήσαν έξην, την έλεγαν Τζούλια, κατοί- κούσε σ' μια έπαυλ- ική που ελεγε άγοράσι σ' έ- να προάστειο, ελεγε να πού ελεγε ιδή ένα

εξιδούσι πολύ και ελεγε ιδή ένα σορό πράγματα. Περιεργαζε στόν Μπάλντο όλα τά όρεια πρά- γματα που ελεγε ιδή στή ζωή της, προ- σπαθώντας να τόν δώρη να νιώσει άποροφές να έκείνος δέν τις ελεγε φαντασθή ποτέ του. Τού μιλούσε για τή θαλασσα, για τόν καταρρά- κτες, για δάση γεμάτα από πουλιά με άρμονικό καλάνθημα, για τίς πα- γωνίες που έκανε στά βόρεια μέρη κ.λ.π. Και ό Μπαλντούτσι προσπι- θούσε με την φιντασία του ν' άνα- παρστήσθ στό μυαλό του όλα τόν μέρη έκείνη. Φανταζόταν μάλιστα πως βρισκόταν ό ίδιος σ' αυτά μαζύ μ' εκείνη. και ήσαν εύτυχής!

Δέν μιλούσε για την Τζούλια ποτέ σέ άλλους, δηλαδή στόν πατέρα του και σέ δυ- τορις γειτονες που θισί- αζαν μ' αμικά λεπτά της ώρας για νά κ'υβερνάζουν μαζί του. Η Τζού- λια και ή συντροφιά της ήσαν τόν έ- ρω μυστικόν του. Τού φανόταν πως άπ' τόν μ' αμικόν οι άλλοι, θα κα- ταστροφόταν ή εύτυχία του. Όταν τόν πού πηγαινε με τόν πατέρα του σή συ ειδική του θεία στή λε- ωφόρο, ή καρδιά του κτυπούσε δυ- νατά, γλυκά, άλ- λά συγχρόνως έν- νοιζε και έννη άδυστο φόβο. Φο- βόταν μήπως την

χάση, μήπως δέν πάει έκείνη την ήμερα να τού κρατήσθ συν- τροφιά. Περιμένα με άγανά, με ύπερενταμμένος όλες τις α- ισθήσεις του, ν' άκούση τόν βόδιμα της. Και όταν τόν έκούγε από μα- κρυά, τότε πού ήσυχζε και ή καρ- δια του πλημυρίζε από εύτυχία. Ποτέ δέν τόν ελεγε γελούσι, ποτέ δέν παρέλειπε να πη νά τόν βρή. Με- ρινές φορές μάλιστα τόν ελεγε πάει ός την έπαυλ της, τόν ελεγε καθίσε σε μια άναπαυστική πολυθρόνα και τού ελεγε παίξε στό πιανο διάφορα άρμονικά κομμάτια που τού προκα- λούσαν ένα άνεκροστομό συναίσθημα.

Μιά φορά την παρακάλεσε μάλιστα να τόν βάλη και τά δικά του χέρια άπάνω στά πληκτρα τού πιάνου για νά καταλάβη πως έβγαίνουν οι γλυ- κείς έκείνοι ήτοι. Η Τζούλια έ- σπασε στην ίσχυ, άλλα γρήγορα ίκ- νοντο την έλπιή της. Όταν έπαι- νου τά χέρια της, ό Μπ λντο είδε πως ήσαν πολύ άδύνατα, διαφρακτά από όλα τά άλλα, στα ελεγε τίσις ως τότε. Όταν τόν χέρι του βρέθηκε σ' έσφαη με τόν δικό της δέν κρατήθηκε και άσυναισθη- τως τόν έφρε με άφο- ρισμό στά χείη του και τήν έ- ρωρε, άναπνεύοντας με άφρη έ- χριστηρί τόν άμικόν του. Ήσαν έ- υτυχής!

Έτσι πέρασε ή άνοιξη, πέρασε και τόν καλοκαίρι. Ένα πρωί, ένα φθι- νοπωρινό πρωί τού Σεπτεμβρίου, ό Μπάλντο πήγε, όσες πάντα, με λα- χταρά στήν συνειδημένη του θέσι, στήν λεωφόρο και περιμένα έ άγών- ια να φωνή ή φίλη του. Πέρασε ώρα πολλή όμως, πέρασε όλο τόν πρωί και ή Τζούλια δέν φάνηκε. «Ήρθε και τόν άπόγευμα, άλλα και πάλι ή Τζού- λια δέν φάνηκε. Τό βράδυ, όταν γύ- ρισε στό σπίτι του μαζύ με τόν πα- τέρα του, ό τυφλός για πρώτη φορά, έβλεπε από τούς ούς μήνες, ήσαν με- λαγχολικός.

Την άλλη μέρα τόν πρωί όταν έα- νηπινα στήν δειή του, άναπερσώθη- καν ή έλπίδες του. Άλλά τού κα- κού!... Η Τζούλια δέν φάνηκε ούτε την ήμερα εκείνη, ούτε την άλλη, ούτε την παραάλλη...

Δέν έαναφανέκε ποτέ πάλι... Έπειτα από μερικές μέρες πήγε στό σπίτι του ό κλητήρας κάποιου συμ- βολαιογράφου, του μεγαλύτερου της πόλεως και τόν είδοποίησε να πάη στο γραφείο του.

Πήγε μαζί με τόν πατέρα του που τόν συνωδόνεσε έκκλητος για την άποροδοκτη έκείνη παρακάλησι. Έκει με άκόμη μεγαλύτερη έλπιή άκουσε τόν συμβολαιογράφο να λέη στόν γιού του:

— Έχω έντολή να σου παραδώσω αυτές τις πενήντα χιλιάδες λιρέτες και αυτό τόν γράμμα.

Έπειτα παρακάλεσε τόν πατέρα τού τυφλού να περάσθ στό διπλανό δωμάτιο και πλησιάζοντας τόν Μπάλ- ντο, τού έδωσε τόν γράμμα.

«Φίλε μου

«Είμαι άπογοητευμένη να φύγω από όδ. Ίσως να ξαναγεννησώ, άλλα δέν έξω ποτέ. Ίσως να μ'ήν ξανα- γεννησώ ποτέ. Δέν σου έζησ άνι- γ'ωμην πού σ' έγκατέλειπα, γιατί ή διαμονή μου έδω δέν έξερτάται από έμένα. Δέξου αυτό τόν μικρό δώρο, ένθυσό με πάντοτε... Άν ποτέ, στό μέλλον, σου έρθουν πάλι σ' αμικόν λύπης και άπογοητεύσεως, σέμνω ότι υπή- ξε κάποτε εύτυ- χής και ότι κανένας άλλος ένθρ- ως στόν κόσμο δέν δοκίμασε την εύτυχία σ' αμικόν πού άγνης και πού

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΘΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΑ ΕΙΧΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αί έπιχειρήσεις των βασιλέων. Βασίλεις που έκατάνουν μόνοι του; την έπιχορήγησι τους. Πώς έπαυόντο οι τίτλοι και τά αξιώματα στούς πλουσίους. Τί κέρδιζαν οι στρατιωτικοί. Οι μισθοί των δικαστών και τά... έστις κέρδη τους. Τά κέρδη των γιατρών. Η πού άκρ- βοπληρωμένη έγχείρησις. Οι δικηγόροι. Τί χάνουν οι δικηγόροι που πολυτεύονται, κ.λ.π.

Η έπιχορήγησις που έπερναν άλ- λοτε οι βασιλείς και γενικώς ή βασι- λική οικογένειες ήσαν κατά πολύ μι- κρότερες από τά εισοδήματα των με- γαλοβιομηχανών, μεγαλεμπόρων και τραπεζιτών της εποχής μας.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβί- κος 9ος, ό γνωστός με τόν όνομα «Α- γιος Λουδοβίκος, που έγινε πατρι- κός με την σταυροφορία που έκανε προς άπελευθέρωσι της Ιερουσαλήμ, έπερνε έτησια έπιχορήγησι για τά έ- ζοδα όλοκληρου της αλλής του 3.300. 000 φράγκα, μέσα στά όποια, σμει- νόμεν, συμπεριλαμβάνοντο και τά έ- ζοδα της σταυροφορίας. Άκόμη λιγώτερα έπερνε ό διάδοχός του Φί- λππος ό Μικρός, ό όποιος στό 1326 περιόρισε μόνος του την έτησια έ- πιχορήγησι του σέ 2.650.000 φράγκα. Ο δέ Κάρολος 7ος της Γαλλίας μετά τόν τέρας του έκαιονταστούς πολέμου τόν 1450, περιόρισε άκόμη περισσότερο την βασιλική έπιχορήγησι και τήν έ- κανε 1.082.000 φράγκα.

Αργότερα, ό Λουδοβίκος 11ος όρι- σεν την έπιχορήγησι του σέ 2.760. 000 φράγκα. Οι διάδοχοί του όμως την έλάττωσαν όλοένα και πιο πολύ, έως όσον έπί Φραγκίσκου 1ου έφθασε τά 1.200.000 φράγκα και έπί Ερρί- κου 2ου τά 1.141.000 φράγκα.

Εν συγκρίσει με τάς έπιχορηγή- σεις αυτές, ήσαν τεραστία ή έπιχορή- γησις που έπερνε ό Λουδοβίκος 14ος και ή όποια άνήρχετο σέ 21 έκαιον- μόρια φράγκα. Πρέπει όμως να ση- μειωθί ότι έπί Λουδοβίκου 14ου ελεγε αίσθηθ ύπερβολικά όλος ό προϋπολο- γισμός των έξόδων τού Γαλλικού κρά- τος, ό όποιος για πρώτη φορά έ- φθασε στό κολλοσσικό για την εποχή εκείνη ποσόν των 450 έκαιονμυρίων φράγκων.

Ο Ναπολέων 3ος έπερνε έτησια έπιχορήγησι 25 έκαιονμυρία φράγκων. Τά συνήθετορα μέσα που μεταχει- ρίζονταν στόν Μεσαίωνα οι βασιλείς και οι μεγάλοι φρουδάρχαι για νά κερδίσουν χρήματα ήσαν τά έξής:

Εν πρώτοις ή παραχώρησις των ά- νατέμων κρατικών άδειών, των ά- πλουσίους, ό όποιος για νά καταλά- βουν τά αξιώματα αυτά έπληρώναν στόν βασιλέα τεραστία ποσά. Ιδιαί- τως έπληρώναν άκριβά ποσά ήθελαν ημιπολιτικά ή παραχωρήσειν βα- ρυτάς άπ' την δική μου στοργή για σένα.

Ο Μπαλντούτσι δέν έμαθε ποτέ, ούτε και νά τόν μάθαινε, δά μπο- ρούσε ποτέ νά τόν πιστέψη, ότι ή Τζούλια του—ή όποια ελεγε φύγει για ένα ταξίδι άπ' τόν όποιο κανέ- νας δέν ξαναγεννέται πάλι—ήταν μιά γρηγ' κυρία έξηντα πέντε έτών που τόν ελεγε άγαπήσει σάν μητέρα και που θέλησε να χύση στό σκοτάδι της ζωής του μιά άχτίδα εύτυχίας, αταπάτης, ένα- ντίας έως όσον και ή ίδια την μακρο- νή κι' άγνοστη νεότητά της χόν- τασ' ένα παιδί που δέν μπορούσε νά ιδή τίς βαθείες ρυτίδες τού προ- σώπου της και τά κάσαστρα μαλ- λιά της...

Οι μισθοί των δικαστών και των άλλων διοικητικών λειτουργών πο- δότες προπολεμικούς μισθούς των ση- μερινών συναδέλφων τους. Ένα λιγώτερα από τίς δικηγόρους κορυ- φές της άποχής μας. Ένα βασιλικό διάταγμα τού 1274 στήν Γαλλία όρι- σε ότι ή άμοιβή των δικηγόρων δέν πρέπει νά ύπερβαίνω τόν 2.400.000 έτησίως. Τό δέ 1844 ένα άλλο βασι- λικό διάταγμα έλάττωσε τόν άνώτατο αυτό όριο σέ 1.500.000 φράγκα. Άλ- λά εινε βέβαιο ότι κανέναν δικηγόρου ή άμοιβές δέν έφθανε τόν άνώτατο αυτό όριο.

Οι περισσότεροι μεγάλοι άρχοντες και έπαρτοίδαι είχαν από ένα μόνιμο δικηγόρο ως νομικό τους σύμβουλο, τόν όποιον έπληρώναν με τόν χρόνο. Ο Λουδοβίκος 12ος έπληρώσε 11. 000 φράγκα τόν χρόνο στόν δικη- γόρο του, τόν διάσημο Ζάν Λά Λιέβε.

Στόν 13ον αιώνα μιά δικηγορική συμβουλή έπληρώνονταν 150—250 φράγκα στό Παρίσι και 12—20 φρά- γκα στίς επαρχίες.

Σημειώσθ ότι την εποχή εκείνη οι δικηγόροι ήσαν νεώτατοι. Οι πε- ρισσότεροι έπερναν τόν διπλωμά τους και την έδωκε τους σέ ηλικία 18 ε- τών. Ένας μάλιστα ό περίφημος Ζάκ Κοοιπέν σέ ηλικία 12 έτών έπλη- ρώσε τόν χρόνο, 13 έτών την έδωκε του και ήσαν πόλις 14 έτών όταν έφα- νίσθηκε ως συνήγορος σέ μια δική στό δικαστήριο τού Σηκουάνα.

Σ' όλον τόν μεσαίωνα πολλοί δι- κηγόροι για ν' αύξάνουν τά εισοδή- ματά τους έπεδίδοντο σ' έμπορικες και τραπεζικές έπιχειρήσεις.

Απ' τη Γαλλική Έπανάστασι και δώθε οι δικηγόροι άρχισαν νά διο- ρίζονται και σέ άνώτερα κρατικά αξιώματα, πράγμα, έννοείται, τόν ό- ποιον ύλικώς τούς εξημίωσε τεομερά. Έμενε παροικιόδης ή φράσις που έπανέλαμβαν κάθε τόσο ό διάσημος πομπωτογράφος της Γαλλίας Βάλδεκ Ρουσσώ. «Όλοι έξοιουν τί χάνω για νά ειναι ύποπτος», έλεγε, και δέν εινε άδικο, γιατί ός δικηγόρος κέρ- διζε τεραστία ποσά.

Τό ίδιο συνέβαινε και με τόν Ρα- θμόνδο Πουανκαρέ όταν ήσαν πρό- εδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας και δέν μπορούσε να κινή τόν δικη- γόρο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Ο Αιμίλιος Ζολά κατά τάς άρ- χές τού σταδίου του πέρασε ήμέ- ρες τραγικής φτώχειας. Κάποτε μάλιστα που δέν ελεγε όχι μόνο νά φάη άλλα ούτε και ρούχα για νά ντυθί και νά βγή έξω, αναγκά- σθηκε νά μείνη μιά δόλοκληρη έ- δορμάδα... στό κρεβάτι του. Η οικονομική κατάσταση του Ζολά κατότι βελτιώ- θηκε εξαιρετικά. Μά και μετά τόν πλουτισμό του, αναγκάζονταν πολ- λές φορές νά μέ- νει στό κρεβάτι βδομάδες, από την...

Οι δικηγόροι έξ άλλου, στόν μεσαί-ωνα έπληρώνονταν με την ήμερα και άναλόγως τού έζου (άλλοι γι' έ- να λαγούρι) που χρησιμοποιούσαν για νά πηγαίνουν στό δικαστήριο.

Οπωσδήποτε οι μεγάλοι δικηγό- ροι τού μεσαίωνα έκέρδιζαν πολύ- τούς προπολεμικούς μισθούς των ση- μερινών συναδέλφων τους. Ένα λιγώτερα από τίς δικηγόρους κορυ- φές της άποχής μας. Ένα βασιλικό διάταγμα τού 1274 στήν Γαλλία όρι- σε ότι ή άμοιβή των δικηγόρων δέν πρέπει νά ύπερβαίνω τόν 2.400.000 έτησίως. Τό δέ 1844 ένα άλλο βασι- λικό διάταγμα έλάττωσε τόν άνώτατο αυτό όριο σέ 1.500.000 φράγκα. Άλ- λά εινε βέβαιο ότι κανέναν δικηγόρου ή άμοιβές δέν έφθανε τόν άνώτατο αυτό όριο.

Οι περισσότεροι μεγάλοι άρχοντες και έπαρτοίδαι είχαν από ένα μόνιμο δικηγόρο ως νομικό τους σύμβουλο, τόν όποιον έπληρώναν με τόν χρόνο. Ο Λουδοβίκος 12ος έπληρώσε 11. 000 φράγκα τόν χρόνο στόν δικη- γόρο του, τόν διάσημο Ζάν Λά Λιέβε.

Στόν 13ον αιώνα μιά δικηγορική συμβουλή έπληρώνονταν 150—250 φράγκα στό Παρίσι και 12—20 φρά- γκα στίς επαρχίες.

Σημειώσθ ότι την εποχή εκείνη οι δικηγόροι ήσαν νεώτατοι. Οι πε- ρισσότεροι έπερναν τόν διπλωμά τους και την έδωκε τους σέ ηλικία 18 ε- τών. Ένας μάλιστα ό περίφημος Ζάκ Κοοιπέν σέ ηλικία 12 έτών έπλη- ρώσε τόν χρόνο, 13 έτών την έδωκε του και ήσαν πόλις 14 έτών όταν έφα- νίσθηκε ως συνήγορος σέ μια δική στό δικαστήριο τού Σηκουάνα.

Σ' όλον τόν μεσαίωνα πολλοί δι- κηγόροι για ν' αύξάνουν τά εισοδή- ματά τους έπεδίδοντο σ' έμπορικες και τραπεζικές έπιχειρήσεις.

Απ' τη Γαλλική Έπανάστασι και δώθε οι δικηγόροι άρχισαν νά διο- ρίζονται και σέ άνώτερα κρατικά αξιώματα, πράγμα, έννοείται, τόν ό- ποιον ύλικώς τούς εξημίωσε τεομερά. Έμενε παροικιόδης ή φράσις που έπανέλαμβαν κάθε τόσο ό διάσημος πομπωτογράφος της Γαλλίας Βάλδεκ Ρουσσώ. «Όλοι έξοιουν τί χάνω για νά ειναι ύποπτος», έλεγε, και δέν εινε άδικο, γιατί ός δικηγόρος κέρ- διζε τεραστία ποσά.

Τό ίδιο συνέβαινε και με τόν Ρα- θμόνδο Πουανκαρέ όταν ήσαν πρό- εδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας και δέν μπορούσε να κινή τόν δικη- γόρο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Ο Αιμίλιος Ζολά κατά τάς άρ- χές τού σταδίου του πέρασε ήμέ- ρες τραγικής φτώχειας. Κάποτε μάλιστα που δέν ελεγε όχι μόνο νά φάη άλλα ούτε και ρούχα για νά ντυθί και νά βγή έξω, αναγκά- σθηκε νά μείνη μιά δόλοκληρη έ- δορμάδα... στό κρεβάτι του. Η οικονομική κατάσταση του Ζολά κατότι βελτιώ- θηκε εξαιρετικά. Μά και μετά τόν πλουτισμό του, αναγκάζονταν πολ- λές φορές νά μέ- νει στό κρεβάτι βδομάδες, από την...

Οι δικηγόροι έξ άλλου, στόν μεσαί-ωνα έπληρώνονταν με την ήμερα και άναλόγως τού έζου (άλλοι γι' έ- να λαγούρι) που χρησιμοποιούσαν για νά πηγαίνουν στό δικαστήριο.

Οπωσδήποτε οι μεγάλοι δικηγό- ροι τού μεσαίωνα έκέρδιζαν πολύ- τούς προπολεμικούς μισθούς των ση- μερινών συναδέλφων τους. Ένα λιγώτερα από τίς δικηγόρους κορυ- φές της άποχής μας. Ένα βασιλικό διάταγμα τού 1274 στήν Γαλλία όρι- σε ότι ή άμοιβή των δικηγόρων δέν πρέπει νά ύπερβαίνω τόν 2.400.000 έτησίως. Τό δέ 1844 ένα άλλο βασι- λικό διάταγμα έλάττωσε τόν άνώτατο αυτό όριο σέ 1.500.000 φράγκα. Άλ- λά εινε βέβαιο ότι κανέναν δικηγόρου ή άμοιβές δέν έφθανε τόν άνώτατο αυτό όριο.

Οι περισσότεροι μεγάλοι άρχοντες και έπαρτοίδαι είχαν από ένα μόνιμο δικηγόρο ως νομικό τους σύμβουλο, τόν όποιον έπληρώναν με τόν χρόνο. Ο Λουδοβίκος 12ος έπληρώσε 11. 000 φράγκα τόν χρόνο στόν δικη- γόρο του, τόν διάσημο Ζάν Λά Λιέβε.

Στόν 13ον αιώνα μιά δικηγορική συμβουλή έπληρώνονταν 150—250 φράγκα στό Παρίσι και 12—20 φρά- γκα στίς επαρχίες.

Σημειώσθ ότι την εποχή εκείνη οι δικηγόροι ήσαν νεώτατοι. Οι πε- ρισσότεροι έπερναν τόν διπλωμά τους και την έδωκε τους σέ ηλικία 18 ε- τών. Ένας μάλιστα ό περίφημος Ζάκ Κοοιπέν σέ ηλικία 12 έτών έπλη- ρώσε τόν χρόνο, 13 έτών την έδωκε του και ήσαν πόλις 14 έτών όταν έφα- νίσθηκε ως συνήγορος σέ μια δική στό δικαστήριο τού Σηκουάνα.

Σ' όλον τόν μεσαίωνα πολλοί δι- κηγόροι για ν' αύξάνουν τά εισοδή- ματά τους έπεδίδοντο σ' έμπορικες και τραπεζικές έπιχειρήσεις.

Απ' τη Γαλλική Έπανάστασι και δώθε οι δικηγόροι άρχισαν νά διο- ρίζονται και σέ άνώτερα κρατικά αξιώματα, πράγμα, έννοείται, τόν ό- ποιον ύλικώς τούς εξημίωσε τεομερά. Έμενε παροικιόδης ή φράσις που έπανέλαμβαν κάθε τόσο ό διάσημος πομπωτογράφος της Γαλλίας Βάλδεκ Ρουσσώ. «Όλοι έξοιουν τί χάνω για νά ειναι ύποπτος», έλεγε, και δέν εινε άδικο, γιατί ός δικηγόρος κέρ- διζε τεραστία ποσά.

Τό ίδιο συνέβαινε και με τόν Ρα- θμόνδο Πουανκαρέ όταν ήσαν πρό- εδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας και δέν μπορούσε να κινή τόν δικη- γόρο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Ο Αιμίλιος Ζολά κατά τάς άρ- χές τού σταδίου του πέρασε ήμέ- ρες τραγικής φτώχειας. Κάποτε μάλιστα που δέν ελεγε όχι μόνο νά φάη άλλα ούτε και ρούχα για νά ντυθί και νά βγή έξω, αναγκά- σθηκε νά μείνη μιά δόλοκληρη έ- δορμάδα... στό κρεβάτι του. Η οικονομική κατάσταση του Ζολά κατότι βελτιώ-

ΤΑ ΕΞΟΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΩΝ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΧΑΛΙΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Ρεφίμα έχασε την ύπομνή της και τὸν δέχοφε. Δὲν ἤμουν ποτὶ σκλάβας. Εἶμαι ἐλεύθερη καὶ κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πωλήσῃ. Καὶ ἐσπρώξε μὲ ὁρμὴ τὸ χέρι τοῦ πλοίαρχου πού κόντευε ν' ἀκουμπήσῃ ἀπάνω της. Ἐκείνος πού ἦταν φυσικὰ βλαβερὸς καὶ ἀπότομος περὶ ἄνθρωπος τὸν τρόπο πού δέχτηκε τὰ λόγια του, πού τὰ θεωροῦσε ὑποχρεωτικά. Ἀλλὰ ἐξέμεινε γλῶσσα καὶ τῆς εἶπε μὲ ἄλλο τόνο. — Πῶς; Ἐτοί μιλᾷς στὸν κύριό σου; Σὲ ἀγόρασα μὲ τὸ χρῆμά μου. Εἶσαι σκλάβά μου καὶ θὰ σὲ πάρω εἴτε θέλεις εἴτε ὄχι. Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, τὴν ἀρπάξε στὰ μπράτσια του καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασιν τῆς τὴν μετέφερε στὴν ἀκτὴ, ὅπως ἔνας λύκος ἀρπάξει ἕνα ἀρνί πού ἔχασε τὸν τσομπάνη του. Ἐκείνη ἐμπήξε σπαρτακτικές κραυγές, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀφῆλσε. Τὴν ἐμπαράκρησε καὶ σὲ λίγο τὸ πλοῖο ἔκαμε πανιά. Ὁ πλοίαρχος ἄφησε τὴ Ρεφίμα σὲ ἡσυχία μερικὲς μέρες. Ἀλλὰ βλέποντας ὅτι αὐτὸ δὲν τὴν ἔκανε καταδεκτικώτερη ἀπέναντί του, ἔλασε τὴν ὑπομονήν του καὶ ἄρχισε νὰ χαριεντίζεται, ἀποφασισμένος νὰ τὴν κατακτήσῃ ἔτσι καὶ παρὰ τὴν θέλησίν της. Ἐκείνη δὲν ἐφάνηκε διατεθειμένη νὰ ὑποχωρήσῃ ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος πού εἶχε γίνῃ ἀκράτητος θὰ ἐφθανε σὲ σκοπὸν του, ἂν ἔβλεπε νὰ ἐσποῦσε μὴ καταγίδια φροδῆ. Τὸ πλῆρωμα τὰ ἔχασε. Ὁ ἀνεμος πού σηκώθηκε ἦταν τέτοιος ὥστε γιὰ μὴ σιγμὴ τὸ πλοῖο φαίνονταν ἐτοιμὸ νὰ σπάσῃ, τὰ σχοινιά ἐκώπησαν καὶ τὰ πανιά ἐσχίσθησαν. Οἱ ναυτεὶς δὲν ἔξευραν περὶ τί νὰ κάμουν καὶ ὁ πιλότος ἀφήνοντας τὸ πλοῖο στὴ διάθεσιν τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων ἐφώνησε στοὺς συντεράφους του καὶ σὲ ὀλίγους τοὺς ἐπιβάτες πού ἦσαν μαζωμένοι σὲ ὑπόστεγο.

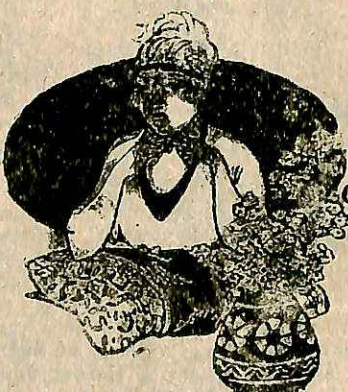
— Ἀκούστε βίαι σὰς. Ἄν κάποιος ἀπὸ σὰς ἔχει κάμιν κανένα ἐγκλημα καὶ παρεβλάσε τοὺς νόμους τοῦ προφήτη, ἄς ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὸ Θεό. Ἦρθε ἡ τελευταία μας ὥρα, θὰ καθοῦμε ἐλοι.

«Ὁ τρικυμὴς αὐξήσε καὶ τὸ πλοῖο ἀφῶν γιὰ λίγες στιγμὲς ἐπάλαισε μὲ τὰ κύματα ἔσπασε καὶ καταποντίσθηκε. Ὅλοι ὅσοι βρισκόσαντε σὲ πλοῖο πνιγνῆκαν ἐκτὸς τῆς Ρεφίμας καὶ τοῦ πλοίαρχου. Ἐκείνη εἶχε πασοῖ ἀπὸ μὴ σάνδα καὶ ἐκείνος ἀπὸ ἀλλῆ καὶ τὰ κύματα τοὺς ἐβγάλαν τὸν καθένα σὲ ἄλλο μέρος. Ἡ γυναίκα τοῦ Τερμίν ἐρρίχθηκε στὴν ἀκτὴ ἐνὸς νησιῦ πυκνοκατοικημένου, πού τὸ κυβερνοῦσε μὴ γυναίκα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔτυχαν πολλοὶ κάτοικοι στὴν ἀκτὴ καὶ ὅταν τὴν εἶδαν στὰ νερά πού τὴν ὠθοῦσαν τώρα μαλακὰ πρὸς τὰ ἔξω ἐπειτα ἀπὸ τὴν τρικυμὰ τὸ ἐθεώρησαν ὡς θαῦμα. Μόλις ἡ Ρεφίμα δρέθηκε στὴν ἀκρογιαλιά τὴν τρικυμὴσαν ὅλοι καὶ τῆς ἀπηύθυναν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεων. Ἐκείνη γὰρ νὰ εὐκρινῇ τὴν ἀλήθειαν τὴν περιέγραψεν τοὺς διηγήθηκε τοὺς περιπέτειάς της καὶ τοὺς παρακάλεσε νὰ τῆς δώσουν ἕνα ἄσυλο γιὰ νὰ ζήσῃ ἡσυχᾶ. Οἱ κάτοικοι μαγεμένοι ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὸ πνεῦμα τῆς τῆς παραχώρησαν ἕνα σπιτάκι ὅπου ἐκείνη ἐγκαταστάθηκε καὶ ἔζησε μετὰ δέσεις κάμποσα χρόνια. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ἄνθρωποι τοῦ νησιῦ τὴν ἐθαύμαζαν ὀλοένα καὶ περισσότερο γιὰ τὴν οὐστὴρ τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πρὸς τὸ Θεό. Καὶ τέτοια ἐντύπωσιν τοὺς ἔκανε ὥστε σὲ λίγο καιρὸ ἡ Ρεφίμα ἔγινε μάντισσά τους. Ὅταν ἤθελαν νὰ ταξιδεύουν ἢ νὰ κάμουν καμμιὰ ἀμφίβολη ἐπιχειρήσιν ἐπήγαιναν σ' αὐτὴ γιὰ νὰ τοὺς προμαντέψῃ ἂν θὰ εἶχαν καλὸ ἀποτέλεσμα ἢ ὄχι. Εἶχε κατακτήσῃ ἐντελὴς τὴν ἐμπειροσύνην τοῦ κόσμου καὶ τὴν θεωροῦσαν περὶ γὰρ ἄγρια. Ἡ βασιλισσα τοῦ νησιῦ τὴν ἀγάπησε τόσο πολὺ, ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὴν κη-

ρύξῃ διάδοχόν της σὲ τὸν θρόνον. Καὶ σὲ λίγο ὅταν ἐκείνη πού ἦταν περὶ πολὺ ἡλικιωμένη ἐπέθανε, ἡ Ρεφίμα δρέθηκε βασιλισσα, μολοντί στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ. Ἀπὸ τότε ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ γυναίκα ἀφοσιώθηκε στὴν κυβερνήσιν τοῦ κράτους. Ἐδιάλεξε τοὺς καλύτερους δεξῆρες καὶ φρόντισε νὰ διδεται δικαιοσύνη σὲ ὅλους ὅσοι ἐπρόστρεχαν στὴν ἐξουσία. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἄφησε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς πρὸς τὸ Θεό καὶ χάρις στὴ δύναμιν τῆς ἀρετῆς τῆς καὶ στὶς ἐπικλησεις πού ἔκαμε στὸν Ὑψιστο, κατάρθωνε νὰ θεραπεύῃ ἀρρώστους καὶ νὰ θγάξῃ ἄλλους ἀπὸ τὶς δυσκόλες περιστάσεις τους. Κάθε καλὴ τῆς πράξι τὴν θεωροῦσαν περὶ θαῦμα καὶ τὴν ἐθαύμαζαν ὡς ἡ δύναμις τῆς σελῆς ψυχῆς τῶν ὑπερκόσμων τῆς ὥστε τοὺς ἔκαμε ν' ἀφήσουν τὴ λατρεῖα τοῦ ἡλίου πού εἶχαν ὡς τότε γιὰ θρησκείαν καὶ ν' ἀσπασθῶν τὸν Μωαμεθανισμό.

Ἐχτισε νοσοκομεῖα καὶ ἄσυλα γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἔξενοδοχετὰ γιὰ τοὺς ξένους. Καὶ τότε ἦταν ἡ φήμῃ της καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνο, ὅστε πολλοὶ ἐπήγαιναν σὲ νησί πού βασιλεῦσε ζητώντας καταφύγιο. Μία ἡμέρα εἶπαν στὴ Ρεφίμα ὅτι ὁ ἕνα ξενοδοχετὸ ἐφτάσαν ἐξ ἑξήνων πού ζητοῦσαν νὰ παρουσιασθῶν μπροστὰ τῆς. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ξένους ἦταν τυφλός, ὁ ἄλλος μισοπαρалуτικὸς καὶ ὁ τρίτος ὁδοντικός. Διέταξε νὰ τοὺς φέρουν ἀμέσως σὲ παλάτι, καὶ ἐκάθησε σὲ μεγαλοπρεπὴ τῆς ἐκάθησε σὲ τὸν θρόνον γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ. Πλάι τῆς ἦσαν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐξήντα ὁμορφες σκλάβες πλούσιαι ντυμένες καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο οἱ ἄρχοντες τῆς αὐλῆς τῆς.

Ὅταν οἱ ἑξήντα ἐφτάσαν σὲ παλάτι, δύο ἀξιωματικοὶ τοῦ ὀ-

τὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἄνδρα τῆς. Καὶ τότε ἦταν ἡ συγκίνησιν τῆς ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀμέσως. Ὅταν ἡ Ρεφίμα συνήλθε ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς τοῦ εἶπε. — Εἶνε ἀλήθεια; εἰ αὐτὴ ἡ γυναίκα πού τὴν ἐθαψαν ζωντανήν;

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΘΥΓΑΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

— Ἀρκετὰ, ἔξω καλύτερα ἀπὸ σὰς ἂν ἡ γυναίκα σὰς καταδικάσθῃ ἐλπίαν. Θὰ σὰς τὸ πῶ αὐριο καὶ θὰ ἰδοῦμε ἂν ὁ ἀδελφός σὰς μπορῇ ν' ἀνακτήσῃ τὴν δρασίν του.

Τότε ἄρχισε νὰ μιλῇ ἕνας ἄνθρωπος τῆς συνοδείας τοῦ Τερμίν. — Ἐγὼ ἔβην ἀράπη σκλάβος, πού τὸν ἀγόρασα ἀπὸ μικρὸ παιδί. Εἶνε μερικὰ χρόνια πού ἔγινε παραλυτικὸς καὶ κανένας γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τὸν ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ στὶς δεξιότητες τῆς Μεγαλειότητός σας.

Ἡ βασιλισσα πρόσεξε τὸν ἄνθρωπο πού μιλοῦσε καὶ ἀνεγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν μαθῶν ληστὴ πού τὴν ἔσωσε ὅταν τὴν ἐθαψαν ζωντανήν καὶ εἶδε ἀμέσως ὅτι ὁ ἀράπης ἦταν ἐκεῖνος πού τῆς ἀπέδωσε τὴν δολοφονία τοῦ παιδιοῦ τὸ ληστῶ.

— Καλὰ, εἶπε. Ἐγὼ πολὺ καλὰ εἰ συμβαίνει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Αὐριο θ' ἀποφασίσουμε. Καὶ γυρνώντας σ' ἕνα ἄλλο τὸν ρώτησε. — Καὶ σεις γιατί εἰσθε ὁδοντικός; — Βασιλισσα, ἀπάντησε ὁ ξένος, δὲν ξέρω σὲ τί ν' ἀποδώσω τὴν ἀρρώστειά μου. Ἰσως αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δεινὴν φορὰ θλίψιν καὶ κάμω κακὸ σὲ μὴ ὥρατα σκλάβας πού τὴν εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα νεὸ πού μοῦ τὴν πούλησε σὲ μὴ ἀκρογιάλια.

Ἡ βασιλισσα τὸν κύταξε καλὰ καὶ ἀνεγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν πλοίαρχο σὲ τὸν ὅποιον τὴν εἶχαν πούλησιν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ παραμικρό.

— Πιστεύω, ἐξακολούθησε ὁ ξένος, ὅτι ἡ ἀρρώστειά μου εἶνε τιμωρία πού ἐπέβαλε ὁ Θεός γιὰ ἐκείνη τὴν σκληρότητά μου. — Κι' ἐγὼ, ἐφώνησε ἕνας ἄλλος, παθαίνω κάθε τόσο τρέλλα καὶ γίνομαι μανιακός. Καὶ τὸ αἶξιο γιὰ νὰ τιμωρηθῶ, γιατί ἐγὼ εἶμαι πού πούλησα σὲ πλοίαρχο ἐκείνη τὴν γυναίκα ὡς σκλάβαν χωρὶς νὰ θέλῃ. Καὶ εἶμαι περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ αὐτὸν, γιατί ἐκείνη ἦταν ἐλεύθερη καὶ τῆς ὀφείλω μάλιστα καὶ τὴν ζωὴν καὶ ἐγὼ γινώσκω τὴν παρεξήγησιν σὲ τὸν πλοίαρχο καὶ τὴν ἐβλάστα στὴν σκλαβιά.

Ἡ Ρεφίμα ἀνεγνώρισε τότε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Φαγητὰ παράξενα

Σὲ πολλὰ μέρη τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι τρῶνε ὄχι μόνο τὸ κρέας τῶν σκύλων, ὅπως ἐγράψαμε ἄλλοτε, ἀλλὰ καὶ τὸ κρέας τῶν πιθήκων, τὸ ὅποιο μάλιστα ἀποτελεῖ καὶ τὴν εὐνοούμενην τους τροφή. Τὸ συνέθιζον πολὺ οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, τῆς Κίνας, τῆς νήσου Μπόρνεο, τῆς Κεϋλάνης καὶ τῆς Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Ἀφρικῆς. Οἱ τελευταῖοι παραλυτικὸς καὶ κανένας γιατρὸς δὲ μπορεῖ νὰ τὸν θεραπεύσῃ. Τὸν ἔφερα ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν ἐμπιστευθῶ στὶς δεξιότητες τῆς Μεγαλειότητός σας.

Ἡ βασιλισσα πρόσεξε τὸν ἄνθρωπο πού μιλοῦσε καὶ ἀνεγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν μαθῶν ληστὴ πού τὴν ἔσωσε ὅταν τὴν ἐθαψαν ζωντανήν καὶ εἶδε ἀμέσως ὅτι ὁ ἀράπης ἦταν ἐκεῖνος πού τῆς ἀπέδωσε τὴν δολοφονία τοῦ παιδιοῦ τὸ ληστῶ.

— Καλὰ, εἶπε. Ἐγὼ πολὺ καλὰ εἰ συμβαίνει σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Αὐριο θ' ἀποφασίσουμε. Καὶ γυρνώντας σ' ἕνα ἄλλο τὸν ρώτησε. — Καὶ σεις γιατί εἰσθε ὁδοντικός; — Βασιλισσα, ἀπάντησε ὁ ξένος, δὲν ξέρω σὲ τί ν' ἀποδώσω τὴν ἀρρώστειά μου. Ἰσως αὐτὸ ὀφείλεται σὲ δεινὴν φορὰ θλίψιν καὶ κάμω κακὸ σὲ μὴ ὥρατα σκλάβας πού τὴν εἶχα ἀγοράσει ἀπὸ ἕνα νεὸ πού μοῦ τὴν πούλησε σὲ μὴ ἀκρογιάλια.

Ἡ βασιλισσα τὸν κύταξε καλὰ καὶ ἀνεγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν πλοίαρχο σὲ τὸν ὅποιον τὴν εἶχαν πούλησιν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ παραμικρό.

— Πιστεύω, ἐξακολούθησε ὁ ξένος, ὅτι ἡ ἀρρώστειά μου εἶνε τιμωρία πού ἐπέβαλε ὁ Θεός γιὰ ἐκείνη τὴν σκληρότητά μου. — Κι' ἐγὼ, ἐφώνησε ἕνας ἄλλος, παθαίνω κάθε τόσο τρέλλα καὶ γίνομαι μανιακός. Καὶ τὸ αἶξιο γιὰ νὰ τιμωρηθῶ, γιατί ἐγὼ εἶμαι πού πούλησα σὲ πλοίαρχο ἐκείνη τὴν γυναίκα ὡς σκλάβαν χωρὶς νὰ θέλῃ. Καὶ εἶμαι περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ αὐτὸν, γιατί ἐκείνη ἦταν ἐλεύθερη καὶ τῆς ὀφείλω μάλιστα καὶ τὴν ζωὴν καὶ ἐγὼ γινώσκω τὴν παρεξήγησιν σὲ τὸν πλοίαρχο καὶ τὴν ἐβλάστα στὴν σκλαβιά.

Ἡ Ρεφίμα ἀνεγνώρισε τότε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

— Ἄνθρωποι ἀναγνώρισε σ' αὐτὸν τὸν νεὸ πού μολοντί τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωὴν, τὴν πούλησε γιὰ ἐξήντα φλουριά. Καὶ εἶπε στοὺς ξένους: (Ἀκολουθεῖ)

Τὴν σαμπάνια ἡ μᾶλλον τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τῆς τὸν ἀνεκάλυψε ἕνας καθολικὸς καλόγηρος ὁ δὲν Περινιόν, κελάρης, δηλαδὴ ἀποθηκάριος τῶν κρασιῶν τῆς Μονῆς τοῦ Ὁρβιλλιέρ κοντὰ σὲ Ἐπερνά, ὁ ὁποῖος ἐξῆσε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα.

Καὶ πρὸ τὸν δὲν Περινιόν δὲμος ἡ σαμπάνια, δηλαδὴ τὸ κρασί τῆς Καμπανίας, ἦταν περιζήτητο καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐνα ἀπὸ τὰ 5-6 καλύτερα κρασιά τῆς γῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν πρώτη θέσιν πού ἔχει σήμερον καὶ τὴν ὅποια ὀφείλει σὲ τὸν δαίμονιο ἐκείνον καλόγηρον, πού ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία ἦταν τρομερὸς κρασοπατέρας. Ὡς τὸ 1650 ἡ σαμπάνια δὲν ἀφῆριζε. Ἔως τότε ἰδούλωναν τὰ μπουκάλια τῆς σαμπάνιας μὲ ἕνα κομμάτι στουπὶ ποτισμένο σὲ λάδι.

Ὁ δὲν Περινιόν εἶχε πρῶτος τὴν μεγαλοφυῆ ἐμπνευσὶν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸ στουπὶ μὲ φελό, καὶ νὰ τὴν ἰδιότητά νὰ ἀφῆριζῃ καὶ νὰ διατηρεῖται ἐπ' ἀπείρον.

Πάντως ἡ σαμπάνια ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ εὐνοούμενα κρασιά ἰδίως τῶν Ῥωμαίων αυτοκρατόρων.

Ὁ αὐτοκράτωρ Πρέμπος τῆς Ῥώμης εἶχε διατάξει τὴν λεγεῶνες του πού ἔμειναν στὴν Καμπανία, ὁσάκις δὲν ἦταν ἀνησυχία, μίνες σὲ πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις νὰ φυτεύουν τὰ ἀμπέλια τοῦ Σαλόν καὶ τῆς Ρέιμς, τὰ ὅποια ἐπὶ πρῶτον τοῦ Δαρμιανῆος εἶχε διατάξει νὰ καταστρέψουν τελείως.

Ἀπὸ τοὺς νεωτέρους μονάρχας ὁ Πάπας Οὐρμπανὸς 2ος ἐπέλεξε κάθε χρόνο καὶ ἔφερε σὲ Βατικανὸ μεγάλες ποσότητες σαμπάνιας γιὰ τὰ συμπόσια του. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος 1ος καὶ ὁ διάσημος αὐτοκράτωρ Κάρολος 5ος εἶχαν ἀγοράσει ἀμπέλια στὴν Καμπανία γιὰ νὰ ἔχουν ἐξασφαλισμένην σαμπάνια γιὰ τὰ συμπόσια τους.

Ἐπίσης ὁ πάπας Λέων 10ος εἶχε ἀγοράσει ἀπεραντὸς ἀμπέλων στὴν Καμπανία.

Ὁ Ἑρρίκος 4ος ὅταν ἐστέφθη βασιλεὺς τῆς Γαλλίας σὲν καθεδρικό ναὸ τῆς Ρέιμς ἐδοκίμασε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ζωὴν τοῦ σαμπάνια. Καὶ τότε ἐγοητεύθηκε ὥστε ἀπένευσε σὲν αὐτὸ τοῦ τὸν τίτλο «Ἀρχὸν τῆς Αἰκῆς». Ἡ Αἰκ

Ἡ σαμπάνια

Ἐέρτε τὴν ἱστορία τῆς σαμπάνιας, τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ ὀραίου αὐτοῦ ποτοῦ; Ἀσφαλὸς ὄχι. Λοιπὸν ἀκούστε τὴν:

Ἡ σαμπάνια

Ἐέρτε τὴν ἱστορία τῆς σαμπάνιας, τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ ὀραίου αὐτοῦ ποτοῦ; Ἀσφαλὸς ὄχι. Λοιπὸν ἀκούστε τὴν:

Ἡ σαμπάνια

Ἐέρτε τὴν ἱστορία τῆς σαμπάνιας, τοῦ ἐξαιρετικοῦ καὶ ὀραίου αὐτοῦ ποτοῦ; Ἀσφαλὸς ὄχι. Λοιπὸν ἀκούστε τὴν:

ΙΡΑΝΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΕΣΩΡΡΟΥΧΩΝ

Στὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμον ἕνας Ἰρλανδὸς, ὁ Πάτρικατάχθε στὸν Ἀγγλικὸ στρατὸ καὶ ἐπειδὴ ἔδειξε ὑπερβολικὸν ἡρωισμό, προοιβάσθηκε σὲ δεκανεὶα καὶ ἀργότερα σὲ λοχία.

Κάποτε ὁ λοχαγὸς τοῦ τὸν διέταξε:

— Πάτ, ὑπάρχει ἐπιδημία τύφου καὶ πρέπει νὰ λάβουμε προφυλακτικὰ μέτρα. Χρειάζεται καθαριότης. Πήγαινε στὴν διμοιρία σου νὰ βάλῃ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Θα μιλήσουμε σήμερα και για τα φορέματα της έσοχης. Είναι τόσο επίκαιρο το θέμα αυτό, ώστε πρέπει να ενδιαφέρει όλες τις κομψοφρονέουσες.

Κι' αν πρώτοι, στην έσοχη κατά τις ώρες της ζέστης φοριέται φόρεμα από πολύ λεπτό ύφασμα έμπριμέ.

Το φόρεμα αυτό μπορεί να φορεθῇ σε κάθε έσοχη, σε προάστειο και στο βουνό, και στην άκρογιαλιά.

Εάν ελσθε ύψηλή και λιγερόκορμη σάς συμβουλεύω να φορέσετε φόρεμα από βαμβακερό βουάλ έμπριμέ με μεγάλα λουλούδια. Το κορσάκι σ' αυτό το φόρεμα είναι ίσιο, λίγο μπλουζέ επάνω από την ζώνη ή οποία τοποθετείται αρκετά χαμηλά και είναι ανοικτό έμπρός επάνω σε ένα ζιλέ πλαστρόν, άσπρο από όργαντι ή από λινόμεταξο. Το πλαστρόν αυτό πρέπει να έχει σχήμα οβάλ, αρκετά μακρύ και να κομψώνη από επάνω ως κάτω με μια σειρά από χρυσά-λιν κομπάκια. Γαρνίρεται δε με γραβάτα μαύρη από σάτέν.

Η ζώνη επίσης γίνεται με κορδέλλα από μαύρο σάτέν, και κλείνει με μια άγκράφα από πέτρες.

Η φούστα πρέπει να είναι πλατειά κάτω από τους γοφούς και το φάρδος της αυτό επιτυγχάνεται με τρία βολάν πλισσέ, απέχοντα αρκετά το ένα από το άλλο.

Εάν ελσθε λίγο παχιά, σάς συμβουλεύω να προτιμήσετε φόρεμα σταυρωτό από μαύρο φουλάρ, έμπριμέ με λουλουδάκια κόκκινα και άσπρα. Το φόρεμα αυτό γαρνίρεται στη διασταύρωσι του κορσάκι μ' ένα ζαρμπαρόν από κρεπ-ντε-σίν άσπρο πλισσέ, και κλείνει στο πλάι κάτω από μια σειρά από κομπάκια κόκκινα ή άσπρα.

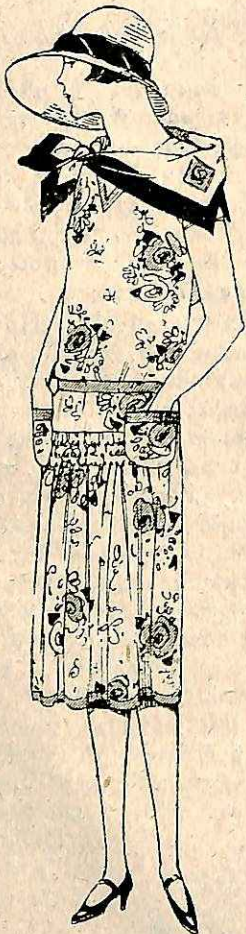
Φορέματα της έσοχης δεν γίνονται μόνο από βουάλ, από κρεπ-ντε-σίν και από φουλάρ. Γίνονται επίσης και από ύφασματα πιο πρακτικά, π. χ. από λινό και από μουσελίνας όχι μεταξωτές έμπριμέ. Οι μουσελίνας αυτές γίνονται σουρωτές και πλισσέ με την ίδια εύκολία που γίνονται και τα κρεπ-ντε-σίν και τα φουλάρ.

Τα φορέματα από ύφασμα έμπριμέ γαρνίρονται με μπορντοτίρις από κορδέλλα άσπρη με το έπικρατούν χρώμα του έμπριμέ. Άλλα και από περκαλ και από κρετόν έμπριμέ γίνονται ωραία έσοχικά φορέματα, προς πάντων για το καλοκαίρι. Αυτά όμως και ίδιος τα φορέματα από κρετόν, σε φόρεμα σιουλ πηγαίνουν μόνο σε πολύ νέες γυναίκες.

Όρατο έσοχικό φορεμάκι για νέο κορίτσι γίνεται από λινό άσπρο καντιγιέ με γραμμές μαύρες και κόκκινες. Είναι απλούστατο, με άνοιχτό γιακαδάκι και κοντά μανίκια, και λίγο σουρωτό. Στη μέση σφίγγεται με μια ζώνη από μαύρο δέρμα.

Τα φορέματα από κρετόν και από λινό φοριούνται προς πάντων μέσα στο σπίτι και στον κήπο, και σε πρωινούς περιπάτους. Τα φορέματα αυτά γαρνίζονται κάποτε με άσπρα γιακαδάκια και στενή βελούδινη κορδέλλα μαύρη ή χρωματιστή, δεμένη σε φιόγκο με μακρινές άκρες. Έπάνω σ' αυτά τα φορέματα οίχνετε, αν θέλετε, ένα μεγάλο τετράγωνο μαντήλι, καμωμένο από το ίδιο ύφασμα του φορέματος. Το μαντήλι αυτό χρησιμεύει ως μικρή πελερίνα και δίδει στο φόρεμα πολλή χάρη. Αν θέλετε επίσης, δένετε για ζώνη γύρω στη μέση σας ένα όμοιο μαντήλι. Το δένετε ε-

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Φόρεμα από περκαλ έμπριμέ. Γαρνίρεται με σουρτές στη φούστα και δύο τσέπες. Το μαντήλι στο λαιμό γαρνίρεται με μια μάντζα σκούρα και ένα μονόγραμμο.

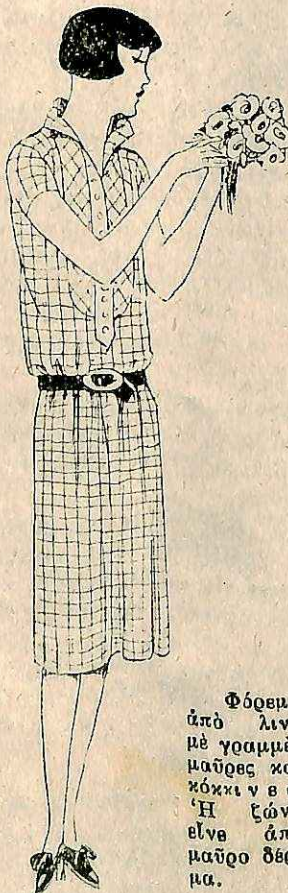
Φόρεμα από κρεπ κόκκινο και άσπρο.

ΕΝΑ ΚΟΜΦΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

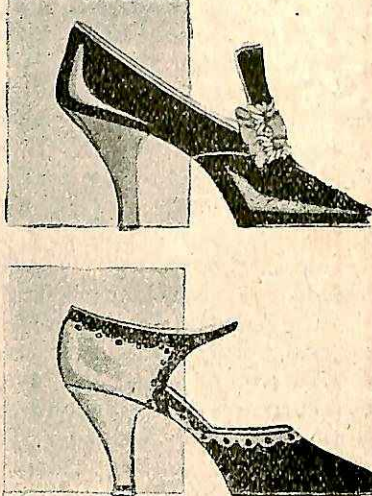
Φόρεμα από κρεπ κόκκινο και άσπρο.

ΕΝΑ ΕΞΟΧΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

Φόρεμα από λινό με γραμμές μαύρες και κόκκινες. Η ζώνη είναι από μαύρο δέρμα.

ΤΑ ΠΑΠΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Επάνω: Γοβάκι από μαύρο σάτέν. Το τακούνι, το κάτω μέρος της άγκράφας και η μπορντοτίρα είναι από λαμέ.

Κάτω: Σανδάλιο από δέρμα πράσινο και άσπρη. Το λουράκι κομπάνει με μίαν άγκράφα από σιράς.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Πευδίγνα με σκολάτας

Λιώνετε 75 γραμμάρια σκολάτας σε μισό ποτήρι νερό, προσθέσατε μισή λίτρα γάλα βραστό, ύστερα το ρίξετε το οποίο έχετε λιώσει προηγουμένως με κρύο γάλα, αφού το έχετε βράσει καλά. Για τη δόσι αυτή χρειάζονται τρεις κουταλιές του γλυκού ρούζι και ένα ποτήρι γάλα. Προσθέτετε μερικά κομπάκια ζάχαρι.

Επειτα χύνετε το σύνολον μέσα σε μια κατσαρόλα και το ψήνετε, ανακατώνοντας με μια ξύλινη κουτάλα, ως όταν το μίγμα ν' αρχίσει να μοιάζει με πυκνή σούπα.

Ρίχνετε λίγο βούτυρο και χύνετε το μίγμα σε μια φόρμα βουτυρωμένη και πασπαλωμένη με ζάχαρι. Τ' αφήνετε να κρυώσει και το σερβίρετε ριχνοντας από πάνω μια κρέμα σαντιγύ και σοκολάτα ξυμένη.

Πευδίγνα με συμριγδάλι

Βράζετε μια λίτρα γάλα με εκατόν πενήντα γραμμάρια ζάχαρι κρυσταλλίτη, οίχνετε λίγη βανίλια και λίγο άλατι και 50 γραμμάρια βούτυρο. Αφού βράσουν οίχνετε λίγο-λίγο και συνεχώς 200 γραμμάρια συμριγδάλι, τα ψήνετε σε σιγήνη φωτιά επί 20 λεπτά ανακατώνοντας τα διαρκώς. Προσθέτετε σ' αυτό το μίγμα τρία κτηρινάδια αυγών, καθώς και τα τρία άσπραδια τα οποία έχετε χτυπήσει καλά. Χύνετε σε μια φόρμα πολύ άφθονα βουτυρωμένη το μίγμα και το ψήνετε σε μπαιν-μαρί, δηλαδή βράζετε νερό και ψήνετε το γλύκισμα στον αχνό.

Βγάζετε το γλύκισμα από τη φόρμα όταν θα έχει κρυώσει και το σερβίρετε σκεπασμένο με κομπόστα από διάφορα φρούτα.

ΑΙΔΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ο ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΜΑΙΡΗ

Ιστορική σελίς, σε τρεις συνειχίες, με τα παρασκήνια του δράματος αυτού, με άγνωστους λοκτες, κτλ. κτλ.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ "ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ," ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Α. Ε.

Ζητήσατε εις τα καλύτερα Καταστήματα Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Ἐπαρχιῶν Κρεπ-ντε-Σίν, Φουλάρ, Ζωζρέτ, Κρεπ-Σατέν, Κρεπ-Φάιγ, Σαρμέζ, Ταφτά, Πονζέ, κλπ.

Πρὸς διάκρισιν τῆς γνησιότητός των φέρουν εἰς τὰς παρυφάς (οὐγίαν) ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΙΔΟΣ Α. Ε.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ LIFE SAVERS

Φέρομεν εις γνώσιν των ἀξιολόγων κ. κ. πελατῶν μας, ὅτι τελευταίως κατεσκευάθησαν ἐνταῦθα καὶ ἐκυκλοφόρησαν κερκελέκι με ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν (σχῆμα, μέγεθος, χροῶμα, στοιχεῖα λιθογραφημένα) ἀπολύτως ὅμοια πρὸς τὰ LIFE SAVERS καὶ με μόνην τὴν διαφορὰν τὴν μάρκην, ἥτις ἀναγράφεται εἰς ταύτας ἀγγλιστὶ ἡ λέξις FLOWER.

Αἱ κερκελέκι αὗται οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰς τῶν ἐργοστασίων ἡμῶν, διότι αὗται κατεσκευάζονται ἐκ τελείως διαφορετικῶν πρώτων ὑλῶν, χωρὶς νὰ ἔχουσι τὴν εὐχάριστον γεῦσιν τῶν ἡμετέρων κερκελέων, αἵτινες κερκελέκια εἰσὶν ἐκ φυσικῶν χυμῶν.

Ἐφιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν των κ. κ. καταναλωτῶν μέχρις ὅτου ἀρμοδίως προβῶμεν εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς κυκλοφορίας των ὡς ἄνω παραποιημένων.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΡΑΦΕΙΑ Δ. ΒΕΖΥΡΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 47

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΣΕΒΕΝΤΕΕ

Πρώτην φοράν εισάγονται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν τὰ ἀπγοσμίει φήμης Ἀγγλικὰ Κασμήρια ΣΕΒΕΝΤΕΕ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καταναλίσκονται ἐτησίως ἐν Ἀγγλίᾳ

25.000.000 ΓΥΑΡΔΕΣ

ΚΑΣΜΗΡΙΑ ΥΠΕΡΟΧΑ εἰς ἀρὴν ποιότητος, εἰς χροματισμὸν καὶ ΔΕΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑ Εἰς ΤΙΜΑΣ

Ἀπὸ ἰκλειστικῆς εἰσαγωγῆς δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα:

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ

Ὁδὸς Βύσσης (ἐννενε Χουσοσπηλαϊωτίσσης)

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας εἶνε νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου». Ὅπου κι' ἂν βρίσκεσθε, στὴν ἐξοχὴ, σὲ ταξείδια, στὲς λουτροπόλεις, εἴτε ἂν παραμείνετε εἰς τὰς πόλεις σας ἢ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» θὰ εἶνε ὁ πιὸ καλὸς, ὁ πιὸ εὐχάριστος, ὁ πιὸ διασκεδαστικὸς σύντροφός σας.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστουργηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ πρὸς μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου» :

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ (Σελίδες μεγ. σχημ. 540. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 60 ἐξωτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα» ἔργον μυθιστοριδικοῦ, αἰσθηματικώτατον, περιπαθότατον, πλήρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐκπεσίδων, ἐκδίδεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐκδοχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνός εὐγενοῦς ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τοῦ ΜΠΡΗΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 30 ἐξωτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειάζεται ἄλλη σύστασις εἰς ὅσους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πρὸς τὸν ἰδιόβατον δταν ἰδημοσιεύθῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦμε νὰ πούμε δι' ἐμπειρίας τὴν μεγαλειότητα ἐκτετατὴν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθησαν ὡς τώρα εἰς τὴν Ἑλλάδα.	Α ΠΕΡΙΠΕΤΕ ΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΗ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Ἐνα ἀπὸ τ' ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτεαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πόλον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυσηρίων τοῦ ὁποίου καλαίου σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάντζου, γραμμένο ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλειότων ποιητῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ Τοῦ ΟΜΟΡΗ ΝΤΕ ΜΠΑΔΑΚΚΑ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Μέσα στὲς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρδίας» περιγράφεται ἕνα τραφερώτατον εἰδύλλιον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δυὸ ἀδελφῶν ἀγῶνα, τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλάργυρον πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 20 ἐξωτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστοτέλεσμα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πολὺλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΛ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15, ἐξωτ. δρ. 20) Αἰσθηματικώτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τραφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται μέσα σιτοὺς κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτίζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ Τῆς ΣΒΑΛΛΑΣ ΔΑΙ ΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκελεφ εἶνε ἡ μεγαλειότατος συγγραφεὺς τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει τιμῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν «Κόρην τοῦ Μεγάλου Βάλτου» ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοτέλεσμα.	Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ Τοῦ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 183. Τιμὴ ἐσωτ. δρ. 15 ἐξωτ. δρ. 20) Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστοτέλεσμα τῆς φωμαντικῆς τέχνης γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφεὰ τῶν «Μποέμ». Π ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς των, οἱ φτώχειες των περιγράφονται μὲ δραματικὸτητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας εἰς προηγουμένους τομοὶ τοῦ «Μπουκέτου» εἰς ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δρχ. 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 375 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἕκαστον τομὸν περιέχονται ὑπερπαντακουσία διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιημάτων, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιέργων, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες χρωματίζονται καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΑΛΟΥ», «Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ», «ΤΟ ΑΝΕΡΩΔΕΥΣ ΤΗΣ ΕΠΑΣ», «ΑΙΟ ΚΑΡΑΙΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΟΛΙΑΝ», καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαστερ-λεγκ «Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΛΛΙΝ».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», «Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ», «Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ», ἡ ἀρχὴ τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεις τοῦ «ΕΞΑΔΕΛΦΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ» καὶ τῆς «ΜΟΥΣΙΑΣ ΠΟΥ ΖΩΤΑΝΕΨΕ», ἡ «ΚΛΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝ», τὰ «ΑΙΣΧΥΡΟΚΑΤΑΡΤΙΚΑ ΤΟΥ ΤΑΒΕΡΙΝΑΙΝ», τὰ «ΑΝΙΣΤΑ ΕΙΣΧΕΤΗΝ ΚΑΛΗΝΕΑ» καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Βενεπούλου «ΜΙΣΤΗ ΣΤΟΝ ΚΡΗΤΑ», κ.τ.λ.

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» «Ο ΜΠΑΛΑΟΥ», «Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΡΙΣ», «ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ», «ΤΑ ΦΙΛΑΡΕΤΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΜΙΡΒΑΝ».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περὶ ἱστορίας ἡμερολόγια τοῦ Μπουκέτου τῶν ἐτῶν 1926, 1927 καὶ 1928 πρὸς δρχ. 25 ἕκαστον ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.